

Uši a Vítr

BŘEŇ | ŠMERDA | MARUSJAK | EZT | LANDA | KARN | KREJZEK | KVĚTUZOR | VLACH & KAČUR | MEZNÍK | KLÍMA

Rozhovor: Robert Břeň Šéfkuchař hotelu Boro

*Robert Břeň (*1980) – provozoval několik let klub Boro v brněnské Masné ulici, kde tehdy mj. probíhala drtivá většina brněnských undergroundových dýchánek jako Potulný dělník, Festival spodních proudů, Homér's memorial a celá řada dalších. Podnik zavřel 18. června 2014, pouhé čtyři dny po uzavření spřátelené putyky Mandragora, který sídlil na ulici Křenová o dvě zastávky vedle (dnešní Schrott). Boro je dnes mlhavou vzpomínkou, stalo se podnikem, který neexistuje, a to ani fyzicky. Vchod zazděný, úvčeska v depozitu. V základech betonového baru však dodnes zůstaly zabetonované plakáty někdejších akcí. Snad odkaz dalším generacím...*

Bro (dramaturg klubu Boro) a Robert – kontaktní lidé

Kde se vzal obchodák z papíren v rockovém klubu? Co tě napadlo jít do tak sebevražedného podniku a pořádit si putyky?

To máš tak milý Fido. Každý by si za svůj krátký život měl splnit aspoň pár snů. Tento byl můj. Rokáč, pívko a takový. A každé, kdo měl 15–20 let, měl rád hudbu a pívko, tak o tom tajně snil, a kdo říká, že ne, tak kecá.

Jako „Boro“ už jsi legendární klub na Křenové zdědil, nebo se ten název vymyslel až během tvého hospodaření? Mám v tom trochu guláš. Byl to snad chvíli „Tuner“? Když tak mě oprav.

Když jsem klub na Křenové převzal, tak se jmenoval Tuner, tak si ho pojmenovali kluci, kteří tenkrát vlastnili Desert a mysleli, že udělají štěstí na Křence, což nenašli, proto se klubu zbavovali a hledali blázna, co by do toho šel. Našli... Já se pokorně vrátil k Boru, což byl celkem zažitý název z devadesátek a mně se ve finále i líbil, tak na co si hrát.

pokračování na straně 2

Tajný Krákor:

Za každého počasí i režimu. Tak zní podtitul festivalu Krákor, který pořádáme od roku 1998. V nedávných měsících vypuklá pandemie koronaviru nás dostala do situace, kdy nebylo možno udělat festival oficiálně v Ostopovicích jako v posledních letech. Jednoduše proto, že tam do konce června byly veškeré hromadné akce zakázány. Jedinou možnou alternativou bylo vrátit se zpět do podzemí. Festival udělat tajně a na pozvánky, neprozrazovat místo konání do poslední chvíle a nikoho nepozvaného nenechat infiltrovat se mezi Krákořany. Nepopulární opatření, nicméně v období, kdy byly pozavírané hospody, se nedalo odhadnout, co naši konšelé ještě vymyslí za drakonická opatření. Původní alternativou k Ostopovicím byla trampská osada v Kutinách, kde jsme svého času pořádali jedinečný ročník Festivalu Spodních proudů. Nicméně nejenom kvůli předčasněmu vyzrazení místa, ale kvůli popletenosti provozovatelky nakonec vše dopadlo úplně jinak. Není na škodu mít dobré přátele, a tak, ještě v těch prohnanych Kutinách, během debaty s majitelkou osady, se mi v hlavě zrodil geniální plán. Nechal jsem ji tedy dožvanit a vlastně mě ani nemrzelo, že tam Krákor nakonec nebude. Osvítil mě duch, nejspíš asi Erika Friče, a zavola jsem vzácnému příteli Mamutovi, zda lze udělat Krákor u něho na Osadě barbarů. Ano, Barbar Mamut je ten pošuk, který hraje s divnou kapelou Barbar Punk a přežívá v romantickém údolí, kde chladí lahvičky v potoce a vegeti v maringotce. Bylo dohodnuto, a tak letošní Krákor má tu čest proběhnout na pozemcích Osady barbarů. Lepší místo holt člověk nevymyslí. Komorní Krákor 13. června 2020 bude hostit povedené partičky a vypečené sólisty.

Ve 13.00, kdy už snad budou všichni na nohou po pátečním sudu, otevře festival věhlasný violoncellista PEPA KLÍČ. Formát, který se prosadil na poli klasické hudby, nicméně srdce ho stále táhne na nejrůznější undergeoundové akce, ať již na nich hraje své skladby, nebo doprovází některé hudební těleso. Např. Šárek Band, Plastiky, Špinavý nádobí, Čočku a další... Následovat bude neobvyklá kapela THE WANTED, která je podivnou variací na country písničky. Poté cca. v 17.00 hodin rozezvučí údolí NEDĚLNÍ LIDÉ, věhlasná psychedelická grupa z hlavního města. Experimentální alternativa a kdovíco ještě. Od 19.00 budeme pít z lesních rohů s grupou BARBAR PUNK, která vysype své barbarské runy do roztančeného údolí. Ve 20.00 přijde na řadu legendární punková skvadra z Brna ZEMĚŽLUČ. Kapela kurevsky zasloužilá, vždyť hraje od roku 1986! Protistátní filharmonie s vzácnými hosty cca ve 21.00 zahraje a zazpívá pěkné písničky. A po desáté roznězní akordeonový pankáč Radim Babák a bluesový písničkář Mira Kubín. A kdo nebude mít dost, může chlastat do rána u ohně a mudrovat u promítání filmů. Pokud čtete a nejste zrovna na Krákoru, nutno podotknout že to máte fakt blbý.

Každý by si měl splnit aspoň pár snů

Boro byl nejen pro mě, až by se dalo říct materský podnik. Vnímá jsem ho jako nenucený prostor, kde se prolínala široká škála možných i nemožných žánrů, velkých osobností i groteskních figur. Vždy jsem však měl dobrý pocit z faktu, že tam nevystupovali prvoplánoví kreténi, plešatý kapely apod. Byl to záměr, nebo se Boro skladbou návštěvníků tak vymykal, že plešky ani neměli tendenci tam ložit?

Je to dost jednoduchý, plešky se mě bály. A teď z té vážnější jamky... Popravdě se to vyvíjelo tak nějak samo, samozřejmě se něčemu šlo naproti a něco se naopak nevyhledávalo. Jednoduše by se dalo říct, že se to postavilo na tom, že si Lojza z Kéniku pořídil klub a oslovil ho Erik (J.E.F.), že by tam každý čtvrtek dělal svoje večery, což byl solidní základ, na kterým se dalo stavět dál. Postupem času jsi v Boru dělal koncerty i ty, ABBA (Přidalovi a spol.), pankáči, často pod taktovkou Toma z Inseminální Stanice, Ondra Křenek s Torem a Pavlem Pilchem (jak oni si to ti severani říkali? – kentus crew? kekel? nevím), dokonce i lidi z tekno scény si nás oblíbili a v zimě jsme to společně táhli i do sedmi do

rána... Mohl bych o tom žvanit hodiny, ale vidím na tobě, že tě to moc nebaví, tak to zkrátím. Každopádně dost zlomový bylo, když se „vetřel“ všem dobře známý Kamil Ezeš aka Bro, který se mi stal partákem, produkčním, barmanem a vůbec vším, co ten klub potřeboval.

V Boru rachotili pankáči, metloši, technaři, rockeři, zněla poesie, experimenty. Co ti nejvíc utkvělo v hlavě? Nějaká nesmazatelná vzpomínka, ať už pozitivní, či naopak?

Vzpomínek je hromada, to by vydalo možná i na tenkou knížku, ale když se nad tím trochu zamyslím, tak mě nejvíc bavili lidi. Jmenovitě: Igor Látal, Bob Vrátníček, Luděk Knápek, Martin a Vojtěch Hájkovi, Jaroslav Erik Frič, Onřej Křenek, Jan Nobilis, Igor Látal a spousta dalších...

Co bylo důvodem uzavření klubu, kde to žije, jak zněl svého času slogan Bora? Nedlouho před uzavřením jsi ho s pomocí přátel zrekonstruoval ze smradlavého sklepa s citronovým pivem na méně smradlavý sklep v parádně pojatým designu s citronovým pivem.

S Pájou v Admiře, Admira Vercajk Fest 2019

Seš kokot, ale to ti asi neříkám žádný novum... Je to jednoduchý, někdo nás udal a začaly chodit kontroly. Nejdřív z živnostenského úřadu, to bylo ještě celkem v pohodě, stálo to pár táců a jelo se dál. Jenže za pár týdnů se ozval týpek od hasičů a to už mi začlo svítat a ten klub sem mu zavřel před rypákem. Zlatej důl to nikdy nebyl, za těch necelých pět sem si sen splnil několikrát násobně a spočítat si, kolik je 1 a 1, trvalo opravdu krátce. Jinak to udání je nepřímo potvrzeno, odkud vítr zavanul nevím, nicméně spím dobře – díky za optání.

Provoz klubu naštěstí minul antikuřácký bon na čarodějnice i dnešní rouškovaná. Jak si myslíš, že bys nastalou situaci tehdy řešil? A jak bys ji řešil dnes? Měl bys ze sklepa výdejnu točeného piva do kelímku?

Jsem rád, že jsem nic z toho nemusel řešit, ještě jsi opomněl EET...

Na ty divoké časy se dobře vzpomíná. Jednou jsi nechal otevřený podnik a skončil v cele a pak musel vyměnit Volvo za kolo. Jak to bylo?

Jo, to bylo dobrý.

Dneska je ti čtyřicet, to prej u chlapa dojde ke změně sexuální orientace. Ty ses místo toho rozmnožil. Jak si to vysvětluješ?

Vysvětluju si to tak, že tvoje teze je (opět) mylná. Nicméně pravdou je, že jsem nikdy nepoznal homosexuála, který by po čtyřicítce začal toužit po babách... Co si o tom myslíš?

Co děláš dnes?

Tak tomu neuvěříš... Každopádně díky za tuto otázku. S jedním smradochem prodáváme náradí. Ruční, elektrický, akumulátorový a takový. Každopádně každý, kdo navštíví naše stránky www.admiranaradi.cz a do poznámky objednávky zadá "UŠI (IGOR) A VÍTR (NĚKDO)" tak získá 5% slevu. To je hodně dobrý, ne?

Ještě o něco mladší u šaliny v Brně. Bro, Robert, Fido. Foto Vojta Hájek

Otázky – Fido

Uši a Vítr

Múzy medúzy:

Mick Karn: Bestial Cluster (1993)

Vzhledem k tomu, že některé rubriky, jako například *Krajní okénko*, už skončily a některé rubriky jsou jen sporadické, rozhodli jsme se přidat novou, skutečně pravidlenou rubriku, mapující subjektivně stěžejní alba hudební historie, zpravidla okrajových žánrů. Rubrika se bude jmenovat *Múzy medúzy*.

V řecké mytologii jsou Múzy bohyněmi všech umění. Byly dcerami nejvyššího boha Dia a Mnemosyné (bohyně paměti). Slovo „múza“ je odvozeno od slovesa „maomai“ (usilovat, toužit). Pro Řeky nebyly umělecké výkony básníků, tanečníků a hudebníků jejich dílem, vše podle nich pocházelo z božské inspirace, kterou poskytují Múzy. Právě proto se na začátku tvorby umění užívá múza.

Slovo medúza pochází pochází rovněž ze staré řecké mytologie, kde mělo podobu Medusa a pojmenovávalo bájnou ženskou postavu, jež měla místo vlasů hady. Ve zvířecí říši vnímají medúzy infrazvuk pocházející z vln na hladině a při blížení se bouře mohou reagovat a vzdálit se od pobřeží.

A jak říká básník Gato: „A pravda je jako hlava medúzy. Ti, kdož o ní mohou alespoň něco říct, ji viděli jen v zrcadle.“

Tolik tedy k okrajovým žánrům a nové rubrice *Múzy medúzy*.

Tento excelentní baskytarista, vystudovaný psychoterapeut, sochař a malíř je u nás obecně veřejnosti spíše neznámý, a to i mezi muzikanty obdobných žánrů. Velmi uznávaný je však mezi hudebními fajnšmekry. Mick Karn se narodil v roce 1958 jako Andonis Michaelides na Kypru, avšak vyrůstal a žil v Londýně.

Karn původně začínal hrát na fagot, ale když mu ho ukradli, přešel na baskytaru, kterou koupil za 5 liber. V 70. letech založil alternative-glam-rockovou kapelu Japan, se kterou mezi lety 1978 až 1981 vydal 5 alb (např. *Adolescent Sex*, *Gentlemen Take Polaroids* či *Tin Drum*). V kapele zpíval tehdy začínající David Sylvian, o něhož měl později zájem Robert Fripp, aby zpíval v King Crimson. Ale o Sylvianovi jindy.

Karn vydal svou první sólovku v roce 1982. Pojmenoval ji *Titles* a hned titulní song předesílá, kam se Karn bude dále ubírat. Jeho hudbě dominuje samozřejmě všudypřítomná basa, která vede krom rytmu i hlavní melodickou linku, často s velmi temnou, ale ne beznadějnou, atmosférou. Na této desce se nachází také výjimečně přeslazený ploužák *Sensitive* (který vyšel i jako singl) či naopak nádherně potemnělá vybrnkávačka *Weather the windmill* a glamovka *Trust me*, kde hraje i Karn i na svůj fagot. Z tohoto období můžeme zmínit ještě spolupráci s excentrickou modelkou a umělkyní Angie Bowie, ikonou glam-rockové módy, bývalou manželkou Davida Bowieho a múzou kdovíkohe dalšího (jistě znáte song Angie od Rolling Stones – ano, je o ní) něco z jejich podivné spolupráce je k vidění i na youtube.

Deska *Bestial cluster*, ač vydaná v roce 1993, pocitově spadá někde do druhé poloviny 80. let. Na desce hrají jeho kolegové z kapely Japan (excelentní Steve Jansen na bicí a Richard Barbieri na klávesy), na kytaru hraje Steve Wilson z kapely Porcupine Tree. Hned titulní song posadí posluchače na prdel, aby vzápětí přišlo uzemnění v podobě *Back in the beginning*. Z dalších songů doporučuji velmi pochmurnou *Beard in the letterbox* či naopak letní, avšak umně propracovanou, oddechovku *Sad day, Maday*.

Z velmi plodného období 90. let bych zmínil ještě temnou instrumentální desku *Polytown* (zejména úchvatný song *Honey Sweating* či *Bandaged by dreams* a *Open letter to the heart of Di*), na níž hraje s kytaristou Davidem Tornem a za bicími sedí legendární Terry Bozzio (ano, ten, co zpívá v 70. letech na Zappově Sheik Yerbouti ve slipech *I wanna be dead in bed, please kill me*, *'cause that would thrill me* v songu *Tryin' to grow a chin*) a také excelentní album *The Tooth Mother* (1995), kde hostuje také Natacha Atlas a dominují zde velmi chytlavé, hudebně propracované songy *Thundergirl mutation*, *Little-less hope* či *Plaster the Magic Tongue*.

Později se věnoval zejména experimentální hudbě, resp. elektronickému ambientu. Vydal ještě řadu alb, než v roce 2011, tedy ve svých 53 letech, podlehl rakovině. Karnova hudba je rozpoznatelná snad po prvním tónu, a to díky jeho typické klouzavě bublavě bezpražcové base.

Honzka Bartoň

DRÁŽÁK.CZ - RÁDIO SPODNÍCH PROUDŮ

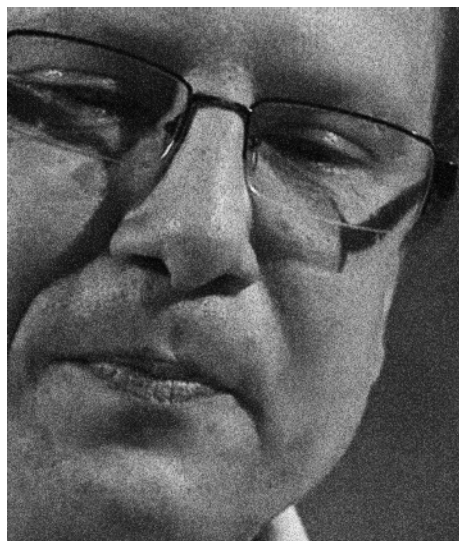
NON-STOP PORCE MUZIKY, TEMATICKÝCH POŘADŮ A ZÁZNAMŮ AUTORSKÝCH ČTENÍ. STOVKY EMPÉTROJEK Z UNDERGROUNDOVÉ A ALTERNATIVNÍ SCÉNY. RÁDIO JE NEKOMERČNÍ PROJEKT AUTORŮ, KTEŘÍ NEJSOU ZASTUPOVÁNÍ OSA.

UNDERGROUND / ALTERNATIVA / MINORITY

Sépiovou kostí:

Bořek Mezník

*Bořek Mezník (*1974 v Brně), vystudoval matfyz gymnázium, na začátku 90.let spoluvydával anarchistický fanzin Brněnská vrtule, pak se na nějakou dobu vydal do zahraničí (Francie, Holandsko) a po návratu v roce 2003 začal znovu psát. Publikoval ve Tvaru, Hostu, Lidových novinách, pravidelně se objevuje v revue DNO aj., na internetu pravidelně publikuje v Divokém víně, objevil se v Ilegalitu, Nedělní chvilce poezie, Literárních novinách, Kulturních novinách, Poli5, Artikl, Ponavan aj. Vydal dvě sbírky, Ásně (Alfa-Omega, 2008) a Vy mně taky (Nakladatelství Petra Štengla, 2017). Je zastoupen v almanaších Vítrholc, Posvícení, Pastýři noci, Rybáři odlivu, Řezbáři stínů, Řeka úsvitu, Noc plná žen, Dělty domovů aj.), V Brně pořádá autorská čtení v Galerii 13. Motá se kolem sdružení Vítrholc, se kterým vystoupil v ČT v Tečce páteční noci. Jeho básně se objevily na Českém rozhlasu v pořadech Post scriptum a Zelené peří.*

ŘÍKALI JSME MU

Kuloškrábek
Chodil do kuřárny
A somroval cíga
Prvních několik dnů
Byl přivázaný na lůžku
S delirkem
Abstákem
Posranej
A poblitej
V tom jsme si všichni rovni
Říkal jsem si
Ale on
Prej dostal do kriminálu
Svoji starou
Bylo jí 21
A jemu 14
Když se jim narodila dcera
Podrbal se na kulích

STRAŠNĚ RÁD ČETL

A vyprávěl
A napsal se na
Všechny programy
Čtení
Co jsme měli
Každej tejden
Dvakrát
A četli romány

O závislostech
Říkal
Že mu to připomíná
Jeho čtení
Před spaním
Dětem
Nezvládl
To
Za dva roky
Se uchlastal

ZŘÍZENCI

Z šaškecu
Nosili
Různý dobroty
A vyměňovali
Je s náma
Mně to ale bylo
Na hovno
Kontrolovali mi taky moč
Kámoš s nima měnil
Trávu od jinýho kamoše
Za diáky a rivotrilu
A lexauriny
Nebo roháče
A na tom projel
Celý svý léčení
No
Léčení
Byl na čtyřce
Což byl „jenom“ detox
Pro těžký případy
Co by nedali
Režimovku
Dneska sedí v kriminále
Za vaření perníku

POŘÁD DĚLAL

Samý fórký
Ostatní ho za to
Milovali
A já taky
Dokázal
V tom našem srabu
Najít plno humoru

A pořad říkal
Že má doma
250 litrů
Slivovice
A že neví
Co s tím bude
Dělat
Byl tam kvůli staré
A pak zlomil srdce
Jedný prima holce
Z oddělení 5 nad náma
Šukali spolu na hotelu
Na vycházce
Dotlačila ho na 19
Stará
A on pak stejně
Mrdal jinou
A sám odešel
Z léčení
A mně bylo jasné
Co se s téma
250 litrama
Stane
To máte tak
Nám alkáčům
Už nikdo nevěří

DOSTAL JSEM TIP

Od pana nakladatele
Začít psát
O jiných lidech
Někam se posunout
Od sebe
K vnějšímu světu
Něco na tom bude
Ale zatím to moc
Neumím
Nedokážu soudit
Cizí životy
A bejt k nim hnusnej
A sarkastickéj
A reflexní
Jako sám k sobě
Je to ale zvláštní
Že se s tím ztotožňuju
Jenom to ještě
Neuskutečňuju

Úhly pohledu: Hrdinové

Jsmo pokrytci. My všichni, kterým nehrozí, že budeme žít na ulici. Naše bublina ráda řeší rasismus, uprchlíky atd. Protože jsou to problémy, které se nás netýkají přímo. Krásný příklad byly dvě verze vtipu, které kolovaly na internetu. Dávám je tu v angličtině k dispozici. Na internetu to sdílela jedna moje kamarádka, co je na té „správné straně“ barikády. Tahle věc má 3 roviny.

V první rovině jde o staré pořekadlo o matce, co varuje svého líného syna, když jdou po ulici: „Když se budeš dobře učit, tak neskončíš jako tenhle, co zametá chodníky.“ Tohle pořekadlo se dnes samozřejmě stalo nekorektní. Vždyť jsme si všichni rovni!

V druhé rovině se do příběhu dostává ta moje kamarádka, která sdílí tu spodní upravenou verzi.

Na sdíleném obrázku je vedle první maminky ještě druhá maminka, která rozhovor první matky slyší a povídá: „Když se budeš dobře učit, tak budeš vědět, že lidi bychom neměli soudit podle socioekonomických faktorů.“

Kamarádčina bublina exploduje nadšením a lajkuje o 106. Ano, stop povyšování se nad těmi slabšími!

Ano, volají všichni jako jeden!

A třetí rovina:

Tak a teď se milí pánové nechte zaměstnat jako zametač ulic za 19 hrubého, a pak požádejte všechny ty soucítící slečny, co to lajkují, o rande. A pak mi povídejte něco o pokrytectví. Jsme hrdinové jen na Facebooku. Když můžeme kázat bez následků. Když za slovy nemusí stát činy.

Vojtěch Landa

Traumerův sloupek: Vlečka

Otočil se, zapálil si cigaretu a přemýšlel o té zrzavé servírce. Zapálil si cigaretu a opřel se o kus rezavého železa. Byla to stará vlečka k traktoru zarostlá ve vysoké trávě. Dřevo z korby už bylo opadané a shnilé někde na zemi vedle popraskaných, ušlých gum. Nikde okolo nikdo. Nikde okolo nic. Nikomu tedy nepatřila, protože to by přece vlastník (kterým v té době nakonec byli všichni občané státu) nedopustil, aby ji tu takhle jen tak nechal opuštěnou, nevyužitou.

Otřel si špinavým kapesníkem pleš, otočil se na své komplice a řekl: „Jasně pánové, zejtra to tady už nebude. Rozpálíme ji v noci na kousky a nenápadně odevzdáme do starýho železa.“

„Myslíš si Nestore, že je to dobrý nápad?“ zeptal se jeden z kompliců.

„O tom nepochybuj.“ odpověděl ostře pan Traumer starší a zadusil cigaretu o jedno z kol vlečky.

Další den byl slunečný a místo, kde vlečka stála, bylo prázdné. Šrot odvezl nákladák do sběrný, takže v podstatě uklizeno. Ne však na dlouhou dobu, protože o zmizelý vlek se velmi rychle začala zajímat veřejná bezpečnost. Příslušníci této ozbrojené a všemi mastmi mazané složky se brzy dostali na stopu, neboť kdosi z místních udavačů ochotně bezúplatně označil pachatele. Byli to dělníci, ubytovaní při stavbě plynovodu na nedalekém poli v maringotce. Zatčení proběhlo až dětsky jednoduše, nebylo třeba ani povolávat zásahovou jednotku. Soudruzi byli z maringotky vyvedeni a předvedeni na nejbližší místní odd-

ělení, kde byli vyslechnuti a kde ochotně podepsali přiznání. Klasické rozkrádání majetku v socialistickém vlastnictví, za které padl přísný trest.

„Chtěli jsme si tehdy jenom trošku finančně polepšit.“ řekl po letech v jedné restauraci Nestor svému synovi.

Ten se zašklebil a odklepl do popelníku popel z cigarety.

„Víš, nebyla to lehká doba.“ pokračoval Nestor, „Výplaty byly tehdy malé. Z peněz se dalo těžko vyžít a sám víš, že pití a kouření nejsou levné koníčky.“

„To vím tati, a jaké za to tehdy padl trest?“ zeptal se Herman.

„Měli jsme docela strach. Báli jsme se, že nás zavřou. Sebrali nám na půl roku prémii a zrovna, když jsme si mysleli, že to celé vyšumělo do ztracena, tak padl trest nejvyšší.“ odpověděl Nestor

„Proboha, tati, jaké to byl ten nejvyšší trest?“ vykřikl zvědavě Herman

„Tomu bys, chlapče, nevěřil.“ procedil mezi zuby pan Traumer starší a suše dodal: „Vyloučili nás z KSČ!“

Nestraník Herman Traumer se za vámi broučkově a berušky vrátí ve svém dalším sloupku v tomto skvělém časopise do kterého může napsat kdejakou blbost.

I. K.

Ze starých papírů:

Ladislav Klíma: Dopis Aloisi Fiedlerovi

Drahý příteli!

Jelikož nevím ani co z belletr<istních> mých rukopisů vůbec zbylo, ani co bylo z H<oroušánek> zasláno, nezbyvá mně nic jiného, — chci-li Vám při pořádání jejich na distanci být nápomocen —, než podat tu seznam všeho, co jsem v bell. napsal, s některými krátkými poznámkami; trochu Vám to přec jen bude nápomocno.

Vše, co jsem v oboru novellistiky vytvořil, povstalo od r. 1906 do 1909. Před tím — ani řádka; později jen krátké náběhy k novým románům, — zničené; jediné letos napsal jsem asi 250 str. souvislých, německých, — asi čtvrtinu romanu, který chtěl by být metafysickým mým systémem v belletristní formě.¹ — Škoda, mimochodem, že jsem to nepěstoval dál, že jsem se tomu nemohl cele věnovat. Bylo to velmi příjemné, *žít* zcela v těch férických regionech, velmi zdravé pro mne, — snad zachránilo mně to život nebo aspoň rozum; mohl jsem stát se renomovaným romancierem, mít peníze, být člověkem a ne stambulským psem. Ale zprvu prakticky filosofické aspirace, potom theoretické meditace, na konec prázdná kapsa odvrátily mne od toho, vzaly mně chuť válet se sybaritsky ve vonných těch oblacích a daly za to vysílení, chaos, rozvrácenost, jaké si možno jen přát. Jedno! požehnáno buď to vše! Vše špatné jest jen hnůj; do věčnosti rostou naše osení; žádný stvol se v ní nezlomí, žádný klas nezůstane hluchý.

Tedy :

1.) Hlavní produkt byl velký román, nazvaný provisorně (a špatně) „Lidská tragédie a Boží komedie“. Hlavní osoby: Dios (v prvních dílech zvaný *Cesare*), Riccardo, Edgar, Fabio, Ippolito, Pietro, Ziata, Porcia, Eura (Argesteia), Editha, Alzira (zprvu Fatima), Lesbia, Hedona, Roxana. Projektováno 7–8 dílů; napsány čtyři (asi 4000 str. mohly by obnášet). Psáno vesměs tužkou. Z prvu zamýšleno jako pouhý napínavý, krvavý román; pozvolna transmutovalo se to v něco víc a více spirituálního, non plus ultra kuriozního (*Cesare* byl zprvu jen něco à la Mayův Old Shatterhand nebo Sternan („Kníže skal“), pak Napoleon, po té cosi jako „nejvyšší člověk“, jak jej ve „Světě jako věd. a nic“ portraituju,³ — konečně stal se z něho egosolistní Člověk-Bůh... Přechodné nesrovnalosti v díle tom nesmí Vás zmást; přes svou hybriditu zůstává v podstatě něčím velikým, mně velmi drahým. Ovšem mám na zřeteli víc to z něho, co zůstalo mně jen v hlavě, čemu okolnosti nedovolily⁴ vzít na sebe dosud tělo —

2.) Román (prov. nazv.) „Údolí největšího štěstí“. Sestává ze 3 dílů : 1.) Život-Sen (psaný inkoustem za účelem uveřejnění, ergo krotký a psí) — t.j. historie umučení Silvia, Ady a Nelly a příchod jejich do „Údolí n. š.“ 2.) Životopisy 16 bydlících tam nymf, — cyklus 16 novell — z části dobrých, tedy neuveřejnitelných. 3.) Vyprávění, co celá ta cháska v „Ú. n. š.“ po příchodu Silviově tam tropila. Znamenité, nepředstížitelně perversní, bez výjimky spálené; každý večer spálil jsem principiálně, co ve dne se rděním napsal.

3.) „Astrea“. Inkoust pro nakladatele; konvenční, slabý, nezdařený, pessimistický román.

4.) Román „Sus triumphans“ (Vittorio, Eugenio, Stella).⁷ Tužkou. Embryo⁸ něčeho cenného. Hlavní idea: Vražda lidí z téhož důvodu, proč chodí se střilet zajáci a koroptve —

5.) „Český román“ (Dr. Volný, Olga, Irena, Sida).⁹ Hlavní ideou poslední aforismus mého uveřejněného spisu.¹⁰ Prodělal podobné metamorfózy, jako onen obrovský román : stále víc pozvedá se z bahna „konvenčnosti“, stále bláznivější a divočejší se stává; z Volného v ohromné kapitole (poslední ještě inkoustem ze vzdoru psané — ostatek jen tužkou) stává se embryo Dia. [Kapitola ta (Marie nemocná, Olga vrátivší se z lesa, Volný ze své poslední schůze, noční jeho diskursy s Irenou, Ireny se Sidou¹¹ atd) je velkým plivnutím na vše, co zvalo se litteraturou; upřílišněno na mnoze, příliš široké a ne zcela zdařené,¹² ale všude zajímavé.]

6.) Romanetto o dru Grabnerovi : 13 Sen nevěsty, na niž její ženich činí dojem mrtvoly. Řemeslné dílo, třeba snad napínavé jako všechna má belletrie; tužkou psáno.

7.) Romanetto o mladém bláznovi, odhodivším své jmění, aby „trpěl“.¹⁴ Nevím už, jak se ten idiot jmenoval — jeho milénka myslím Ina, jeho přítel Norbert. Základní idea : schopn<a>uerovské< negování vůle k životu. Naprosto falešná, morální dokonce věc, slabá, dle možnosti korektní; mohla by mít úspěch. (Tužkou.)

8.) „Román ve věčnosti“ (Selen, Aeterna, Ignea, Tenebro).¹⁵ Tužkou. Řádně vysoustruhována mohla by to být věc znamenitá, férická...

9.) Roman „Skutečná událost, sběhnuvší se v Postmortálii“ (Genor, Gena).¹⁶ Mohlo by to být ještě daleko významnější než předešlé. Koncipováno jako litterární revoluce non plus ultra. Bláznovstvím, hnusností, smělostí předstihuje vše, co tu bylo. Tužkou.

10.) Drama o Helenovi, Orthii, Thyonei. Jakýsi pendant k „Sus triumphans“. Myslím, že to bylo úplně spáleno.¹⁷ (Tužkou.)

11.) Drama „Thanata“. Slabší pendant ke Genorovi, ale perversnější. Zcela spáleno.

12.) Asi 30 fantastických novell. Některé stály za psaní, tím spíše za čtení. Částečně inkoust, mnohem víc tužka. Nejdelší, malý román „Utrpení knížete Sternenhocha“, mohla by být nejnapínavější a nejamusantnější ze všeho, co bylo napsáno, kdybych to byl přepracoval.¹⁸ Tenkrát jen ukuchtil jsem něco více cenného, tenkrát jen mám větší tvůrčí rozkoš, když vrátím se po několika aspoň týdnech k věci jednou už sepsané, duši silnými už kořeny protkavší, a vypracuju ji pečlivě do detailů. Mnohé spisovatele třeba posuzovat jen dle toho, co jim „z pera vytrysklo“, všechno pozdější „zdokonalování“ je zhoršování, reformování deformováním. Jsem opakem této instinktivní láje. Čímž není řečeno, že by první mě „výtrysky“ byly špatné. Ale koncepty jsou to vždy jen a skizy, jen material, jen cihly a ne ještě dům. Tak je třeba dívat se na všechno téměř, co je v rukopisech těch tužkou psáno; nepřirovnávat k tištěným knihám. Leccos z toho napsáno jen pro vyplnění místa a času, — z marotty, že toho dne musí býti ta či ona kapitola dokončena, z pověry, že každá stránka má být dopsána do konce; mnohé a mnohé v opilosti, — ne zbystřující, ale stupidisující, — a ve stavech ještě horších. —

Kdybyste podal své mínění o tom, nechaly-li by se věci ty nějakým šikovným způsobem upotřebit, byl bych Vám povděčen. Mezi oněmi autodafé ušlými manuscripty byly, myslím, i věci „theoretické“, — traktáty, aforismy. Také snad kousky mého deníku. Nemáte je? —¹⁹

Obdržel jste lístek můj, poslaný asi před 5 dny, kde vyslovuju obavu, že zásilka chleba, již jste mně avisoval, byla ukradena?

Obdržel jsem ji, sotva jsem lístek odeslal. Bylo tam : bochník, 3 jablka, 4 škatulky sirek a hrst drobtů, které dříve tvořily rozhodně součástky větších celků — a roztržená stěna škatule... Drobtů byly tak výtečné, že proklel jsem novopečenou českou republiku, v níž se tak krade. V první ráži jen; pak řekl jsem si : bude to rozhodně lepší, — krade-li v ní dnes každý druhý člověk, za několik let snad už bude krást jen každý třetí. — Děkuju co nejvřeleji, příteli drahý!

Odpusťte, že napsal jsem to jen tužkou, tak ledabyle a na takovém papíře. Je zima, jsem letos dost zimomřivý, načmáral jsem to v posteli a v hospodě; a lepší papír jsem neměl. Něco lepšího napíšu Vám brzo.

Až mně budete psát, nemohl byste se zmínit, co v rukopisech mých Vám dalo látku k přemýšlení nebo Vás vůbec upoutalo? Jak se daří sl. Kösslové? Uvidíte-li ji, vyřídte, prosím, můj vřelý pozdrav.

Buďte zdrav, šťasten, silen!

Vždy Váš

Vysočany, 16./11. 18.

L. K.

Poznámky:

Otištěno dle strojopisného opisu pořízeného Josefem Zlámallem (osm listů formátu 16,8 x 21 s rukopisnými opravami opisovatele), kde jsou autorovy škrty průběžně označeny; poznámka opisovatele popisuje dnes nezvěstný originál jako dopis psaný „obyčejnou tužkou na pěti stránkách tří listů linkovaného papíru, pocházejícího asi ze školního sešitu“; LA PNP, fond Ladislav Klíma, 1/91/485. Text otiskl pak Rudolf Škeřík v lehce (hlavně pravopisně) upravené podobě ve věstníku svého nakladatelství („Dopis Lad. Klímy příteli A. F. ze dne 16. XI. 1918“, *Oznamovatel Symposia*, č. 24, září 1929, str. 4–8) „pro jeho literárně historickou důležitost a pro Klímův vztah k první verzi „Utrpení knížete Sternenhocha“ z roku 1908“. Další šestistránkový opis z roku 1938 (LA PNP, fond Jaroslav Kabeš) vychází, zdá se, z tohoto časopiseckého vydání, které Jaroslav Kabeš převzal též jen málo zkráceně do poznámkového aparátu knihy *Duchovní přátelství*.

1. Objev rukopisu *Der Gang der blinden Schlange zur Wahrheit* („německy psaný román, dosud považovaný za zničený“) oznámil Škeřík v září 1929 v poznámce pod čarou. Rukopis jeho „Hauptteil“ [hlavní část], který Maria Böhlrová tehdy zachránila u düsseldorfského speditéra, opsala a poslala Zlámalovi, obnáší však jen 77 stránek. V dopise z 26. září Zlámalovi vysvětluje, že „Vorspiel“ [prolog], až na několik vložených listů menšího formátu (částečně do češtiny přeložených ve vydání Volvoxu Globator pod protismyslným titulem „Epilog“; viz *Sebrané spisy*, II, dopis 171, pozn. 1) „leider nicht mehr vorhanden ist“ [bohužel už není po ruce] (LA PNP, fond Ladislav Klíma, 1/91/560). Další záhadný do rukopisu vložený list čtverečkováného papíru, patrně vytržený z notýsku, hlásí rukou Franze Böhlra : „V. im Besitz Klímas“ [V. <kapitola?> u Klímy]; dle toho by se tedy zdálo, že se oba přátelé o rukopis dělili a že se něco snad ztratilo i v Praze.

2. Viz *Sebrane spisy*, IV.

3. Viz *Svět jako vědomí a nic*, „Člověk. Jednotlivec“, VI, § 3 (I. vyd., str. 130–132; II. vyd., str. 153–155).

4. Škrtnuto : nedopustily.

5. Zachovalo se 17 rukopisných listů z prvního dílu a 11 z druhého (torsa životopisů šesti ze šestnácti nymf). Dva zlomky vydal Rudolf Vápeník v upravené podobě pod názvem „Jak vysvětlíte...“ a „Elektra“ ve svazku *Mezi skutečností a snem* (Jaroslav Pícka, Praha 1953, str. 9–15 a 52–64; 2. vyd. Artforum, Bratislava 1990). Třetí vydal dle rukopisu David Souček pod názvem „Melia“ ve vídeňském časopise *Paternoster* (roč. I [1983], č. 1, str. 42–58; přetisk v *Z*, str. 61–88).

6. Zachovalo se šest krátkých zlomků (devět rukopisných listů), pořad ještě nevydaných.

7. Zachovalo se pět zlomků (osm rukopisných listů), českým čtenářům jakž takž známých z porůznu vydaného nepřesného opisu Kamily Lososové.

8. Škrtnuto totéž česky : Zarodek.

9. Zachovalo se 73 rukopisných listů zčásti pořad ještě nevydaných; viz *Sebrané spisy*, II, dopis 9, pozn. 3.

10. Viz *Svět jako vědomí a nic*, „Společnost“, § 22 (I. vyd., str. 163; II. vyd., str. 189) : „Prostředek, jímž by dnes národ, dosti veliký k němu, sílu svou zpateronasobil : — Kdyby napsal otevřeně na jednu stranu svého praporu: **Pryč s moralkou!** — na druhou: **Egoismus!**“

11. Škrtnuta chvilková záměna postav : s Olgou.

12. Škrtnuto : nezdařene.

13. Zachoval se jeden zlomek (jeden list), částečně vydaný v úpravě Kamily Lososové pod názvem „Helena Marná“ (Slavná Nemesis, str. 199–205).

14. Zachoval se jeden zlomek (jeden list), pořad ještě nevydaný.

15. Zachovaly se čtyři zlomky (osm listů) porůznu vydané v úpravě Kamily Lososové pod názvy „Jedné noci snil“ (Slavná Nemesis, str. 209–213) a „Selen“ (Selen a jiné fragmenty z pozůstalosti, Pražská imaginace a Lege artis, Praha 1992).

16. Nehledě k pozdějšímu pokusu o rekonstrukci (viz výše dopis 78, pozn. 8) zachovaly se tři zlomky (dva dvojlisty); první dva vyšly v úpravě Kamily Lososové (v. Slavná Nemesis, str. 189–196 a Selen a jiné fragmenty), třetí podle rukopisu v *Revolver Revui* (č. 57, leden 2005, str. 235–236).

17. Nikoli : zachovalo se pět zlomků (pět listů), stále ještě nevydaných.

18. Škrtnuto : napsal podruhé. — V Klímově pozůstalosti se najde — kromě definitivní verse diktované Kamile Lososové roku 1926 — 14 listů z této původní verse (začátek a dokončení) a 36 listů s různými fragmenty psanými při pozdějším přepracování románu roku 1919 nebo 1926; viz *Sebrané spisy*, II, dopis 378.

19. Měl, dle soupisu pořízeného 7. prosince v odpovědi na tento dopis, „6 půlarchů Vašich krásných zápisků“ (LA PNP, fond Ladislav Klíma, 1/91/164); viz *Sebrane spisy*, I, fg. 1–3 a 5–8 (ač jeden list mu patrně zprvu unikl).

Přetištěno dle vydání v *Sebraných spisech*, I, str. 355–358. Vydalo nakladatelství TORST, Praha 2006.

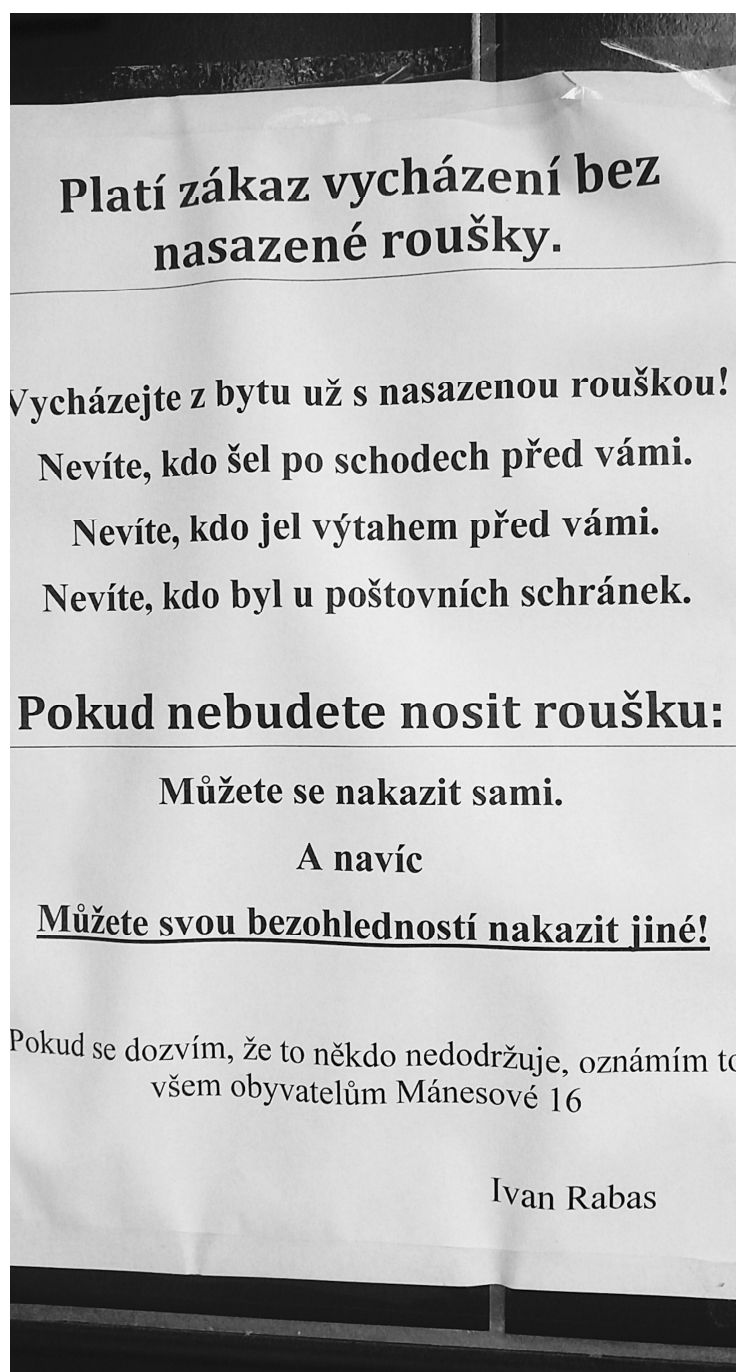
K vydání připravila a poznámkami opatřila Erika Abrams.

připravil EZT

Z chacharova sudu: Vo co go, aneb rouškobraní po česku

Když se člověk podívá na dějiny lidstva, zjistí, že jsou ukázkou toho, jak jeden omyl střídá druhý, jak předsudek následuje předsudek a jak společně pak omyly a předsudky pronásledují pravdu a rozum. Ukazuje se to na řadě faktorů a jedním ale typickým z nich je také současná epidemie koronaviru. Nikdo neřekne pravdu o tom, jak epidemie koronaviru vlastně vznikla. Neví se, jestli je to dílo člověka, které se jeho chybou dostalo ven z laboratoří, nebo jestli nám Matka příroda hrozí svým prstem, zatím jenom trochu, trošičku jen maličko. Počítají se ti, kdož jsou zasaženi infekcí koronaviru, sčítají se mrtví, ale o tom, kolik lidí zemře třeba na chřipku nebo při auto-nehodách, o tom se nemluví, a nic se kvůli těmto jevům nezakazuje. Poslušně si navlékáme roušky, dezinfikujeme si ruce, v řadě stojíme dva metry od sebe. Třeba ve Švédsku nechali epidemii takřka volný průběh a ztráty zde nejsou vyšší než v jiných zemích. Česko ale není Švédsko. Samozřejmě že je to také zkouška ohleduplnosti mezi lidmi, ale na druhé straně je tu oprávněné nebezpečí, že vláda zkouší, co lidé ještě vydrží, a jak dalece s nimi může manipulovat. Na jedné straně zde tedy jde o ohleduplnost, ale zároveň jde tady také o vážné ohrožení demokracie. Typickým příkladem této skutečnosti je zákonem nařízené nošení roušky v zemi, která v té době, kdy nařízení vyhlásila, neměla dostatečné množství roušek k dispozici, roušek, které by určitě měly být v takové situaci po ruce a zadarmo, už zase zavání totalitním pojetím reality, kterou prožíváme. Ber kde ber. Pokud neposlechněš, potrestáme tě. A zase se všichni chováme jak stádo ovcí. Donášíme na sebe, pomlouváme se. Bojíme se trestu, nebo čeho se to vlastně bojíme, v této středoevropské politické žumpě. Povyšujeme se nad ostatní tvory na této zemi a zároveň se necháváme ovládat skupinou kariéristů, kterým jde jenom o vlastní kapsu a o moc, i když to každý z nich bedlivě skrývá maskou lidumila. Každý omyl plodí pak omyly další. K základním omylům lidstva patří iluze jakéhosi harmonického univerzálního uspořádání světa, kde má ústřední místo člověk, a mezi lidmi pak ti nejlepší z nich. Takové myšlení je však pouze výplodem lidské sebestřednosti a omezenosti. Čím jsou lidské omyly větší, tím hlouběji jsou zakořeněny v jeho mysli. Důkazem takového myšlení je třeba také to, že lidé milují katastrofy, čte se o nich dobře při ranní kávě, jsou vzrušující při sousedských debatách. Horší už je něco podobného opravdu zažít. Podobně vzrušeně prožívají lidé i epidemii koronaviru. Bedlivě sledují zprávy o počtu mrtvých a nakažených, stojí dlouhé fronty před testovacími centry a šíří myšlenky plné hrůzy a strachu. Jak by to asi vypadalo, kdyby naše země napadla opravdová pandemie, mnohem nebezpečnější a tíživější. Na tu naše země prakticky ani mentálně připravena není, a ještě dlouho, dlouho nebude.

Vladimír Jaromír Horák

Důkazy uprostřed čísla:

Fotografie na straně 10 zachycují Valnou hromadu, která proběhla 25. ledna v brněnském klubu ArtBar Druhý pád v Brně 1) Petr Randula (Karkula), 2) Sbor hudby s hostujícím Petrem Fialou, 3) MCH Trio bez Mikoláše Chadimy, 4) Hrozně, 5) Klikva Klikva

INZERCE:

Tel.: +420 542 210 46
info@jacobbno.cz
Brno, Jakubské náměstí 7

Jacob

Ať už Vás uchvátí naše skvělá poloha,
osobní přístup nebo jedinečné skloubení tradice a moderny,
jedno je jisté – už nikdy nebudete chtít jít jinam.

Festivalové okénko:

Žabčický hudební festival 1982 a 1983

Období před rokem 1989 kultuře nepřálo. Byla to doba, kdy komunisté určovali, které hudební skupiny nebo folkové zpěváci hrát mohou a kteří nikoliv. Každá hudební skupina musela absolvovat tzv. přehrávky, což byl proces, ve kterém se jim schvalovalo, co mohou hrát. Anglické názvy těchto skupin byly zakázány. V 70. a 80. letech začalo vznikat mnoho formací, které si hrály svou vlastní muziku, přehrávek se neúčastnily, nebo účastnily, ovšem souhlas s účinkováním nedostaly. Nejznámější takovou skupinou byl The Plastic People of the Universe, ale podobných uskupení byly desítky, možná i stovky. Uspořádat vystoupení, na kterém by „zakázané“ skupiny vystoupily, bylo velmi složité. Od roku 1980 jsem se snažil podobné akce navštěvovat. Konaly se v Brně i po celé Jižní Moravě. Výborný letní festival byl například ve Veselí nad Moravou či Moravském Písku, kam jsme s partou ze Žabčic také zavítali.

Tehdy se zrodil plán uspořádat podobnou akci v Žabčicích. Oslovil jsem zhruba desítku hudebních skupin. Hlavní hvězdou byla pražská skupina známého muzikanta alternativní scény Mikoláše Chádima „Extempore“, se kterým jsem byl v kontaktu. Aby se akce mohla uskutečnit, bylo podle mého názoru potřeba udělat dvě věci – pořádat festival pod hlavičkou Socialistického svazu mládeže, který byl zárukou zmenšené pozornosti komunistů a policie, a dále na plakáty uvést pouze čtyři nezakázané kapely a dolů malým písmem připsat text „a hosté“.

Tehdejší předseda SSM Ladislav Doupovec s formálním pořadatelstvím souhlasil, ale financovat jsem celý festival musel ze svých úspor. Akce se nad očekávání vydařila, přijelo několik tisíc lidí z celé České republiky a tehdejší „štvavé vysílačky“ Hlas Ameriky a Svobodná Evropa označily žabčický festival za nejlepší koncert toho roku.

V roce 1983 jsem se neshodl s Lumírem Drobílkem na formě pořadatelství Festivalu 83. Lumír se rozhodl uspořádat koncert ve spolupráci se Sokolem Žabčice. Byl také radikálnější a na plakáty nechal natisknout celý výkvět zakázané hudební scény.

Tentokrát však byli soudruzi mnohem ostražitější a vše si lépe pohlí dali. STB (státní bezpečnost) věděla o tom, co se v Žabčicích chystá, předem. Do obce se už od středy začali sjíždět první účastníci. Tři dny před konáním akce zatkli doma v šest hodin ráno příslušníci STB hlavního pořadatele Lumíra Drobílka a odvezli ho na služebnu do Brna do tzv. Bartošky, kde probíhal první výslech. Pak si ho přebrali další příslušníci státní bezpečnosti a odvezli jej na krajskou služebnu na ulici Leninova. V domě jeho rodičů provedli domovní prohlídku a zabavili veškeré jeho kontakty na undergroundové skupiny.

V den pořádání festivalu, kdy celá akce byla již zakázána, se do naší obce sjely desítky policejních aut a stovky policistů. Žabčice byly ze všech stran neprodyšně uzavřeny. U každého vlaku ze směru od Brna i od Břeclavi stály desítky policistů a násilím za pomoci penderků tlačili mladé lidi zpět do vlaků. Pokud se někomu přesto podařilo vystoupit, do obce se stejně nedostal, protože tam čekali další policisté.

Žabčice se zapsaly do hudební historie české hudby jednou z nejbrutálnějších akcí státní moci proti svobodné kultuře (Žabčický masakr).

Česká televize bigbít zveřejnila o akci následující zprávu:

Brno se také zapsalo do české rockové historie jedním z asi nejznámějších zásahů tehdejší komunistické policie (VB) proti rockovým fanouškům, který se v 80. letech odehrál. V roce 1982 se uskutečnil první ročník festivalu v Žabčicích, ležících asi 30 km jižně od moravské metropole (hlavní organizátor Vladimír Šmerda), který proběhl normálně a v pohodě. Rok 1983, kdy se měl konat druhý ročník, byl z hlediska tolerance k rockové hudbě tím špatným - nastal pogrom na novou vlnu, a možná, že i pod vlivem různých partajních oběžníků a příkazů toto zapůsobilo i na mocenské policejní složky v Brně. Festival byl zakázán, snad několik hodin před jeho započetím. Jenomže to už se ve městě shlukovaly skupinky nic netušících mániček, které se chystaly na cestu do Žabčic.

Když se dozvěděly o zákazu, nezbylo jim nic jiného než se rozlézt po parcích (byl přece červen) a brněnských hostincích k družným rozhovorům. V hospodě „Na střelnici (střeláku)“ se sešlo rockových fandů asi největší množství, a na tu se také složky „veřejné bezpečnosti“ zaměřily nejvíce - lid hudebními lovný zcela bezdůvodně, ale velmi brutálně, seřezaly (několik mladíků bylo pokousáno policejními psy) a odvezly na jeden z brněnských okrsků VB. Tam probíhaly perlustrace, výslechy a téměř na třicet lidí, aniž by vědělo proč, se dokonce ocitlo ve vazbě. A začal vykonstruovaný proces, který sice není tak známý jako ten s Plasty, přesto svojí absurdností a zoufale upocenou snahou prostě nějaké „olasaté živly“ dostat za kátr, je s ním srovnatelný. Čtyři rockoví fanoušci šli nakonec sedět natvrdo, ostatní dostali podmínky a z nich vycházející policejní „dobrozdání“ do budoucna - tj. průsery v zaměstnání, ve škole a v osobním životě.

Vladimír Šmerda

Mikyho zápisník: Stůl marodů

Jarda Kolísek, známý hypochondr a pravidelný štamgast místní restaurace U Vyšmatlané polobotky, zná snad všechny ordinace lékařských specialistů a odborníků ve městě. Zakusil a podstoupil na vlastním těle neuvěřitelné množství známých i méně neznámých vyšetření a terapií. Pokud nesedí v čekárně u lékaře, není hospitalizován v nemocnici nebo nenavštěvuje rehabilitace, tak bývá jeho domovem hospoda U Škarbala, jak se restauraci přezdívá. Stolu, u kterého s oblibou s kumpány konzumuje pivo a rum, nikdo neřekne jinak, než Stůl marodů. Pojmenování dostal podle Kolíska a jeho o nemocech debatujících přátel.

Jardovy návštěvy lékařů jsou velmi cílené a časté. Podle diagnóz potíží a nemocí, které prodělal, by klidně mohla být napsaná lékařská skripta. Svým neustálým cílevědomým stěžováním si na to, co ho bolí, kde ho píchá, to dotáhl na invalidní důchod. Sám, ale neví kvůli čemu, kvůli jaké nemoci, ho dostal. V hospodě je považován za uznávanou kapacitu na všechny nemoci. Kterýkoliv špičkový docent a přednosta kliniky je proti Kolískovi těžký amatér.

Jarda, se svou oblíbenou hnědou rádiovkou na hlavě, sedí opět u piva a rozhazuje rukama.

„V nemocnici mě léčili kapavkou,“ vypráví osazenstvu stolu marodů. „To jsi byl na kožním nebo kde? Jak jsi, prosím tě, k té kapavce přišel?“ vyzvídá známý proutník a obšourník Hanousek.

„Byl jsem na jakémisi vyšetření a pak mi zavedli do žíly hadičku a z pytlíku léčebný roztok,“ diví se Kolísek ostatním, že neznají tuto léčebnou metodu.

„Ty asi myslíš infuzní roztok a kapačku, vid? Tak to už tomu rozumím,“ plácl se rukou do čela učitel v penzi Jařab.

„Dyť to říkám...“ rozvádí své nemocniční zkušenosti Jarde a hned se ptá, „byli jste někdy na magické renesanci?“

„To zní jako nějaké tajemné okultní léčení, ale ty asi myslíš magnetickou resonanci, že?“ snaží se uvést do obrazu hypochondra Kolíska učitel Jařab.

„Dyť to říkám...“ kdo si to má pořád pamatovat, všechna ta cizí slova!“ Dlouze se napil z půllitru, hřbetem ruky otře pěnu z úst a pokračuje „Příští středu mám jít na hysterické vyšetření.“

„To je jako co? To jdeš ke cvokařům nebo kam?“ zajímá se invalidní důchodce a noční hlídač v prasečáku Dostálek.

„Mají mi vyřezávat na zádech dvě znamínka a pak to pošlou do laboratoře, aby zjistili, jestli to není rakovinotvorné,“ poučuje ho Jarde.

„Aha, myslíš histologické vyšetření,“ překládá do srozumitelného jazyka opět Jařab.

„Dyť to říkám...“ Kolísek si zapálil startku, dal si šluka a s cigaretou mezi prsty sděluje ostatním: „Chlapi, ta moje stará se asi zbláznila. Začala chodit po doktorech, ať jí napíšíou prášky na spaní, podruhé na uklidnění, pak zase na lepší náladu, jindy léky na bolesti hlavy, opravdu zralá pro psychiatra.“

„Tak to ty jsi na tom určitě lépe,“ zafilozofoval Dostálek, „na uklidnění nebo lepší náladu si dáš tady s náma pivo a ruma a je to!“

„Víš, co je na tom nejlepší? Všechnu tu terapii, co tvojí staré bude poskytovat psychiatr v ordinaci, získáš tady od nás, nemusíš ani nikam jezdit,“ rozvíjí teorii hlídače z prasečáku Hanousek.

„Jen to není individuální psychoterapie, ale skupinová. Ještě bys nám měl za to platit. Jarde, tak poruč kolo!“ popichuje Kolíska učitel. Ten se nechá ukecat a poručí všem rumy.

„Víte, jak poznáte chirurga, urologa a anesteziologa?“ dává hádanku ostatním Hanousek. Hned přidává řešení. „Podle botů! Chirurg má sandály od krve, urolog od moči a anesteziolog od lógru z kafe.“

Jařab vytáhl z kapsy leták od stále populárnějšího místního léčitele Drdy. „Včera jsem u něho byl s těmi mými revmatickými koleny. Hrůza! Narvána čekárna, na řadu jsem přišel až za dvě a půl hodiny.“

„A pomohl ti? Co s tebou dělal? Kolik jsi za to vypláznul?“ pídí po informacích Kolísek.

„No, podle letáku prý pracuje na moderním principu čistých potenciálů astro-helio-geo-zoo energie.“

„Co to je za blbost? Taková slátanina pojmů, to vůbec nechápu, asi chce bývalý traktorista vypadat učeně,“ krouť nad tím hlavou Dostálek.

Učitel začal leták překládat do srozumitelné češtiny.

„To máte tak, Drda tvrdí, že každou noc nastavuje své dlaně ke hvězdám, to je astro, ráno pak ke slunci, to je hélio, a stahuje z nich léčebnou energii. Když objímá stromy, vtahuje do sebe sílu Země, to je geo. Když se mazlí se psem nebo kočkou, vysává z nich energii živočišnou, prostě zoo. Všechny tyto smíchané náboje energie přepouští do pacientů, a tím vypuzuje negativní náboje jejich nemocí.“

„Divím se, že mu na to lidi skočí, jezdí k němu samí podnikatelé, inženýři a profesori. Kdyby měli všech pět pohromadě, zdravý selský rozum nebo alespoň dokončených všech osm tříd pomocné, tak tam nejdou!“ rozčiluje se Hanousek.

„Tak kolik tě ta sranda stála? Prozradíš nám to?“ vyzvídá hypochondr Jarde. Léčitelé nejsou jeho parketa, na rozdíl od lékařů specialistů se mu zdají hodně drazí.

„Dozvěděl jsem se, že Drda, žádné peníze nepožaduje, ale pětistovka je nejnížší taxa za jedno obejmutí. Když přišla na mě řada, tak mi chvíli objal kolena a další ozdravnou kúru doporučil za tři týdny. No a hned jsem byl o čtyři stovky chudší. Dostal jsem kilo slevu.“

„A za co, prosím tě?“ chtěl vědět Dostálek.

„Drda po mě chce, ať mu napíšu nový reklamní leták. On nikdy nebyl s češtinou kamarád,“ líčí své zážitky z návštěvy léčitele Jařab.

„Ještě mi přidal grátis devět kočičích chlupů. Jinak je prodává po šesti stovkách.“

„A co s nimi budeš dělat?“ zajímá se Jarde.

„Drda říkal, ať je nosím neustále u sebe, že obsahují zoo-energie. O kočkách se povídá, že prý mají devět životů. Budu mít stejně tuhý kořínek jako ony a prospěje to mému zdraví.“

„To mě teda podrž, jaké úžasné schopnosti může v sobě najít traktorista, když mu zruší JZD. Asi si taky pořídím virgule a budu lidem za prachy měřit zóny, aurory a čachry,“ zasněně povídá Kolísek.

„Jaroušku, správně se říká aury a čakry,“ opravuje ho učitel.

„Dyť to říkám...“ nedá se odbýt, „...a víš ty vůbec, učitelskéj, kolik jsi mohl mít za ty čtyři stovky rumů?“

Miky Marusjak

Allium alimentum

Kopřiva česnek nespálí, natožpak mráz.

„A když brzy z jara ze země kopřiva vypučí, je vhodná k přípravě pokrmů. Povařená žaludek čistí a hlen z něho odvádí.“

(Heilige Hildegard Pflanzen-apotheke, Reinhard Schiller)

Čerstvé kopřivové listí (vršky mladých kopřiv) blanšíruj (blanšírování je kuchařská technika spočívající v ponoření ingredience do horké vody a její následné ochlazení) a rozfaširuj, krátce podus na másle a dochut solí + štedrou porci česneku (případně doplní smetanou).

(další terapeutická finta – kopřivu roztuč, event. odšťavní, zakápní olivovým olejem a než jdeš spát, energicky si emulzí potři hrud a spánky (30 g kopřiv na 20 g olivového oleje)

(... je-li třeba medikaci forte, injektuj substanci sv. Abatyše nekompromisní dávkou... čéče – česneku...)

Dobrym způsobem přípravy česneku bez vaření je pochování oloupaných stroužků v octovém láku, sójové omáčce, medu nebo víně. Tyto tekutiny mohou být smíchány v různých kombinacích.

Garlic Kisses and Tasty Hugs:

1 šálek oloupaných stroužků česneku a ¼ šálku petrželky rozmixuj a přidej lžičku soli, polévkovou lžici balsamického octa, lžičku pepře a polévkovou lžici citronové šťávy, promíchej vše půlškálkem olivového oleje (skladuj v chladu či ještě lépe pokrm se hned)

Luboš Vlach

Uši a Vítr

Svjet podle Květuzora:

Vo čarodějnicích

Pokavaď v celým nesmíru sceš nečeho do-sáhnót, podle tých tezí mudřeců a stařešínov sa celé nesmír spojá, abys toho do-sáhnul. Proto v intimním životu zbožňuju narušování cizích vztahov. To je například když je najaké pječné pár, borec je úspěšné třeba bankér, zalovené po kokot a návdavkem takové prototyp antickýho ideála. Pječné, že je každá sce, péro má žilnaty k zulibání, samá šlachy, samé vostrovtip a dyzajn k sežrání vypjestené. Každá jí je záviďa a když si po nocách mnó klitorise, myslíj enem na ně, jak jim tých klitáků valchuje tým žilnatým samorostom. A ona vytáhlá zržečka s maléma cecikama co níkdá nespahnó a pokavaď přeci jednyho dňa spadnó, dycky sa najde vhodné implantát a aňi vráska aj když jí je dvacet aj když jí je padesát. Atletické typ halt aj když možná krapet vymakovaná panenka, ničměňe sportovkyňa s parádním stiskem a létkama samé sval asi vod vomrdávání tých skal. Její modrozeleny vočísky vysílají akurát mrdací signály, že se jednemu króti chobot do spirále. Před to kňežko mrdu jihnó šeci co majó cabana mezi haksnama. Na tak jako úplná socka sa tej novopečenej matce vod deťi, zabezpečené paňičce, vetru do přízňe já! A ten její uhlobaron ví piču, že jí mrdám piču, že mu klátim staró, kerá mňe ešče kupuje cifka a drogy. Kupuje mňe cifka a fet a já ju mrdám úplně bez lovů a nékrásněší na tym je že scu ju mrdat úplně névíc a hlavňe je moc pječné že ju mrdám neke-mu a su za to ešče vodmňeňované takový-mato drobnostmami.

A nebo je to tak že je mladé hetoseksuální pár, to jako že só rozličného polaví, jako ne buzny. Voba só ešče plní ideálov a zbožňují jeden druhýho a milují jeden druhýho víc jak sebe samotny. Von je atraktivní a alternativní a dredaté a vyčáchlé a milující borec, kerymu bysem aj tu krásnó černovlásku jak ze žurnála střiženó přál, kdybysem nebél taková kurva a neumotal si ju pro sebe a nenechal mu akurát voči pro pláč. Jebu mu ju holčičku aj když z toho nič moc hmotnyho nekóká. Ale jebu ju jemu a vona sa se mnó kurví, s plešatcem za jeho žádami, zatímco von jí to furt vodpóščí a vona mi zase roztáhne oltář k pomodlení a svjecená voda teče a stříká a vona černovlasá najivka s modréma studánkama sce abysem ju znova vymrdal úplně všade a abysem ju mačkal a dlachnil úplně všade a mezitým si nechává vodpóščet vod ně, vod kokota.

A nebo je to úplně jinačí situaca, musím však podotknót, že nende aňi vo ten akt nekeho zpržnit, jako vo ten přenádhernej, povznášející stav, že sem si způsobil rozkoš sobje samému a nekemu konkrétnímu to ublížilo. Svjet má bét v rovnováze. Čuk

a Gek, Jin a Jang.

Paňi docentka farmácie Ivanka při méch částech podvečerních návščevách v jejím bytě zavírala svýho nebohyho choťu, nejakyho inženýra přes atomy do pokoja, zatímco sme jebali s Ivankó v jejich ložnici kde mňeli tak jako dřív staří mévali, svaté vobrázky s panenkó Marií a jezulátkem nad betló. Mňeli sme nakonec s tym choťom aj takové stah plně porozumění, když pochopil že jeho cifko je moje cifko, ale to mňa potem už dlóho nebavilo, čím dál částec sa vyptával na detaile mrdání a tak sem tudle domácnost z nudy zapuďil. Namísto toho aby žáril, když nebél zavřený a civjel u svýho cifka jak mňa Ivana huli bambulu, scel si vo všeckym povídat a do detailov rozebírat to naše čiňení. Ivanka si pak našla náhradníka, černóška Bubu a toho jebala před tým svým choťem, jednó sem toho bél dokonce účasten, bjechem v-slavy narozeňin inženýra choťu Atoma kam sem bél nespíš z nostalgije zvané. Nemožu říct že bysem to vnímal jako až tak zlé představení, až na zřídavyho, votravnyho píčusa, voajéra, voslavenca. Jindá sem už Ivanu nenavštívil a celó epizodu dodneška nepovažuju za příliš vydařenó, po mém zásahu do nečího života sa věci urovnali natolik, že žádné nijak netrpjel. Z hlediska povahy mého uspokojení to béla epizoda zbytečná až sem sa z toho musel relaxovat v restauračních zařízeních.

Bezprostředně po tédlévá události sem se v baru U vyklešenců seznámil s moc zajímavým pánem ménem Ymanuel. Tento impozantní džentlmen s knírami mňa poručil šampélku vođenky a neváhal aňi s pozváním do jeho domu navštívit jeho rozvernó paňičku. Sotva sme přišli, Ymanuel odhodil cilindra aj vycházkovó hůl a jal sa demonstrovat tuto nemravno ščetku, keró již nejaký obyčejnsjé jebuňk, nebo grupensex nemohli uspokojit a tak si vymysleli hru na rybičky. Hraňi spočívalo v tem, že sme s Ymanuelem usedli do rybářských křesílek v jejich ložnici a Ymanuelova ščetka Sabina, krásná jak víla, zhmotněné hřích, neodolatelná samica, vlasy křatičké až skorem vyholeny, jen náznakem šlo rozeznat že zřejmně svjetlý, říť kolosální a tělo samá šlachy. Proňikavé, žádóci pohled a rety do kterých by chcel každičké samec tu svó trubku vosmočit. Na vokamžik mňa napadlo že padlé anjel musí bét Sabina. Ona sa takovým uhrančivým způsobom obnažovala, až byla docela obnažená a roztažená. Mnula si vyšpuleny vemeny s bradavicama jak rakety z kosmickýho programu NASA a z piče ozvláštněné vkusným čírem nám v ústrety vytékal potůček ščaviček a scanků. Pohled hodné Olympských obyvatelov pomyslel sem si, ta kurva snad aňi nejní z tohoto svjeta. Ymanuel mi podal rybářské prut „chytej rybičky“ povídá

a nahodil řiť opatřenó trojháčkem do Sabiničky tekóci piče. Udělal sem totěž nespíš lepčší muškó, teda bez mušky na tem ostřím trojháčku, ale líp sem sa do tej vnaďné kundy střefil, nebo možná Ymanuel nahodil schválně nešikovně coby příkladné hostitel. Y. počal ječet jak na nože kdyby jé brali „bere! trhej“ a tak sem cuknul tým prutem a ešče a znova a kus pičního masa se vyšklublo a uvízlo na tem chťivém trojháčku. Sabina ječela, Ymanuel zářil, slintal a nahazoval. Řval „chytáme rybičky“. Sabině začal potok z rozkroku zabarvovat zarudlé čůrek. Ymanuel otevřel šampaňsky a postříkal ten potok bublinkovó tekutínó. Nahazovali sme celé večír usazení v tých rybářských židličkách, rvali sme trojháčkama přivázanéma na řítách a říte na prutách ty kuse pyščorů, ty fláky pičního masa. Sabina držela jak náš pán Ježíš na tym křížu na hoře Golgoťe. Bála půlnoc a ja byl uložen v cimře pro hostov a mňel sem dojem že tenndle příběh je enem pitoreskni sen. S rozbřeskem sa otevřely dveřa a ozářená ranním slunkem Sabina už s vyhrnutó košílkó a nad mým ksichem se smála uzdravenó růžolící kundó, z keré tekly ščavičky tóhy a její včera trojháčkama vyšklubany pyščóry vlály jak netopěří křídla. Ymanuel nebél přítomný, bél ten tam a až po mnohých rokách sem pochopil, že naplněné odešel trucovat do luk. Sabina sa začala tó růžolící pičkó třít o můj nos přítulně jak kočka, až mě dusila a zaplavovala a skorem sem ohluchnul z toho orgasmickýho jekota. Každé večír sme chytali rybičky a střekali šampuse a každý ráno mňa ta nenasyta omrdala a ostříkala. Bél sem jak na ostrově zapomnění v tym domně. Jedné noci sa však stala taková věc, došlo šampaňsky a já, jako námňesíčné sa mechanicky zvednul a bezmyšlenkoviťe odkráčel do baru U vyklešenců. Sotva sa za mnó zavřely dveřa, vrchní s motílem smrtihlavem na podbradku mňa usaďil ke zkosenému stolku o pjetí hranách a na vrchol toho stolka ze stříbrnýho servíracího táca odpinknul sled a z lahve šampaňskyho naplnil pohár. Sled a pohár sa ku mňe šinuli plošínó tej nakloňené roviny. Vrchní špitnul jen „rybičky“ a já zhltнул toho sleda, co sa mi hnedřkonc začal tak krótit v žalódku že sa aj ten stůl nejak srovnal do vodoroviny. Pohár šaña sa zastavil na tym vyrovnaným stolku, přesto že by jeden čekal pád, střepy, lóže a takovy. Objednal sem si cifko a zničehoňic, přisedl si ke mňe fešný jinoch v kostovaným saku a v ruce třímajíc bekovku, nakonec byl svátek. Představil se jako Vilém, řekl to asi nejak takhlelenc „Jsem Vilém“. Pozval sem Viléma na šampélku vođenky a zavjetřil voňavy luka.

Květuzor Škvírkó

Podivuhodné necesty: Necesta dobou tekutou (zkratky zkratů a nálezy ztráty)

Pořád ještě není jasné, co je to vlastnost. Ta je poněkud nadmíru pod míru. Wittgenstein zkrátka podcenil shodu podmětu s přísudkem a shodu barvy s vlastností dané entity, pokud tedy je vlastností stránka věci, kterou se danost (či vrženost) odlišuje nebo shoduje v interakci. Najde měřítko konečně odvahu k nekonečnému přesahu? K nekonečné při? Sebere váha odvahu k vážné úvaze o tom zda může samu sebe zvážit? Ohledně introspekce i nadále v ní dlí nepřiznaná skepse... Divíš se jí? Měřitko není měřeno, nýbrž věřeno. Vlastností je stín (vlastností). Je proti zákonu logiky („Táž věc nemůže zároveň mít i nemít opačné vlastnosti.“) Záměrnost nezná míru ZA a je nadmíru pověřená... asi jako Fichte, když tvrdí, že Vlastnost je opakem relativity. Či že vlastností je pud? Má ruku na klice... protizákonosti. Je proti logice. Pud totiž hledá pevnou půdu... Ale pokud bych směl mluvit za sebe směle, tak se vlastnosti vysměji, protože (mou?) vlastností je být proti. Mohlo se stát cokoliv, jen ne to, co se skutečně stalo?

Musím souhlasit s Immanuelem Kantem, že lidská myšlenková mohutnost vnáší do světa také vlastnosti. Není pochyb o tom, že svět tam venku nějak je a že je substrátem připraveným na zásah tvůrčí představivosti. Metalogika bezrozměrná a vnitřní duševní síla se nadá poměřovat běžnými veličinami-takže běžná energie fyzikální je v tomto případě nula. V BEZROZMĚRNĚ Tedy MŮŽEŠ, PROTOŽE ZDE VELIKOSTI NEHRAJÍ ROLI KLIDNĚ NAPSAT $10=1$, nebo $1=0$. Jako příklad můžeme uvést duchovní potenciál dvou knih, které mají řekneme stejný počet slov a jsou vyrobeny ze stejného materiálu, takže z hlediska vnějších měřítek jsou na tom stejné; ale neměřitelný duchovní potenciál mají jiný--totéž platí o nitru jiných věcí. POTENCE JE NEVYČERPATELNÁ VELIČINA ČINU. POKUD JI OZNÁČÍME JAKO P, ŘEKNĚME PLOTINOS, MŮŽEME NAPSAT P rovná se nekonečno... což nelze nikdy napsat o E, tedy o BĚŽNÉ FYZIKÁLNÍ ENERGII, KTERÁ JE VŽDY MENŠÍ NEŽ NEKONEČNO. Z HLEDISKA BEZROZMĚRNÁ JSOU SI TEDY VŠECHNY FYZIKÁLNÍ VELIČINY ROVNY, COŽ JE DOKLADEM PROPOJENOSTI VŠEHO.

Pokud ovšem „tam venku“ je substrát a nikoli verbum esence, tak nutně narazíme. Právě že i „samotný“ pohyb vyvolává řadu pochyb, ale není chybou, že atomy se hýbou. Není pochyb, že představa jde nutně vpřed; je o krok napřed, jde vně i dovnitř, změna je pohybem. Ve vesmíru není jednosměrka. Nebo je? Co si teď počneme, když už to „dávno“ počalo. Je časomíra akcidentem? Je čas vlastností hmoty, tedy energií?

Není pochyb o tom co zkrátka pociťuješ. Tady je základ a zde měl Descartes pravdu.

Proč si „myslím“, že myšlení je smyšlenkou? „Si fallor sun...“ („Jsem-li klamán, jsem.“ (Aurelius Augustinus)

Jistěže myšlení je jiného řádu, má emocionální podtext a také jiné důsledky.

Je jiného rodu, z jiného hřadu, jiného rytmu, jiného světového názoru. Ale v čemže tkví?

V dění, ději, kolotání, podle skrytých a částečně zjevných pravidel. Návosloví je výsledkem pohybu myšlenek.

Je JINÝM řádem?

Jednosměrkou je dění soupodstatné s pohybem poměřovaným časomírou, která by mohla mít i jiné formy než které, nikoli nenáhodně, používáme. Pravda má dlouhé nohy...

Má-li vševesmírné dění nějaký smysl, tak by jistě neměl spočívat v bezradném přeslapování pře na místě, místo pohybu. Takže podobenství jednosměrky, jednosměrného vesmíru není nemístné, ačkoli v každém okamžiku to může být tak, že vesmíro vybírá z mnoha možných jednosměrek, ale zpět to, alespoň podle současných fyzikálních představ skalních ani nejde. Samozřejmě, že mx a to venku je propojené, my ale můžeme sebe a to kolem měnit. Mohu tomu říkat jakkoli, substrát či esence, ačkoli volba slov není bevýznamná. Je převlece podstatná.

V každé nanosekundě to může být žena růže píseň kost... Slova se hýbou, jsou pohybem samým. V českém jazyce však životnost nerozhoduje o významu podstatného jména. Soupodstatnost s pohybem? To je sympaticky nelogické... že by vně bylo absencí pohybu a vše tam jen nehybnou substancí??? Reakce jsou emoční. Ale emoce nejsou totožné s myšlením. Emoce nemají logiku, natož nějakou analytickou vlohu. Emoce je tzv. eruptivním děním interakce buněk, molekul, kvarků, terminologie, bolení zubu, návosloví a kdovíčeho ještě. Já se naivně domnívalo, že když něco prdne (či třesne třesk do třesoucího ne/soucícího třísla), že je to vždy uprostřed. Je to nemístné?

Vně se to hýbe o sto šest, stejně jako v mé hlavě, ale je nějaký nehybný střed všeho?

Samozřejmě ho spatřuji ve vně. Ale žádný cestopis z necesty do vně se nám nedochoval, takže k dis/pozici máme jen ty výmysly. Mysterium povrchu.

Koneckonců, kam by vše směřovalo? Dvorníř a k proměně. Nemá kam předbíhat.

Nemá kam předbíhat? Ale co když mu ty růžový hodinky bez vodotrysku nevěří v pokrok a jdou mu (o krok) napřed? Lze je jen tak upozadit? A co ti přeběhlíci a převlékači kabátů?

Každý bod či místo může vnímat jako střed. Vypadá to tak, že žádné privilegované místo není. Střed je všude.

Střed je všude a obvod zmizel... Akorát že je to jak s tím plodem-plotem. Střed je střetnutí... Předbíhá událostem. Jednou nohou o krok napřed. Kampak si to asi ta sedmá míle štrádaje? Co tím čím si vůbec ta achillova pata myslí?

Achillovou patou světa je člověk který si myslí, že pouze on je výhradním středem světa, což je fatální chyba. Cestopisy po vně jdou dovnitř a z nitra, ale úplné výmysly to nejsou, neboť VNĚ o sobě dává vědět a chybný krok může znamenat do záhuby skok.

Vně o sobě je skvělý fór, přímo fórum hned za humny. „Vně o sobě“ nedávám sobě vědět, jsem z toho napůl živ a napůl dead.

Vně není. Vše je vše a růžové hodinky odměřují vnitřní změnu. Tu může poměřovat pouze někdo, kdo to vnímá a chápe, tedy subjekt.

Vně není? Je jenom zde? Pak tedy míra odumírá sama sebou a u toho nadává na poměry.

Plot je všude. Všude je střed a střetnutí s ostnatým drátem všehoplotu a komplotu nutí mysl let na unikové cesty. Avšak není kam uniknout. Dvorníř snad, ale tam se trať může snadno ztratit.

Všehoplot výmyslu se ubírá zarostlým chodníčkem. Časomíra mu jde podle plotu. Myslí jen na plotnu a hrnce egyptské.

Ale jde právě o co nejrychlejší opuštění těch hrnců. U plného hrnce se snadno zapomene, že mu člověk otročí.

Na kramfleku se otočí, pozvedne obočí.

Rychle pryč úžinami Suez. Pobyt na poušti může být prospěšný.

Fatalita nemá chybu, achillovou patou světa je, že člověk si myslí, že myslí. Ona výhradní (od slova hradba) výhrada je ohrazena plotem a co je ohrazeno je ohroženo a hrozí, že střed zmizel účinkem tajemných kouzel. Zde je zakopaný kozel, obvod je všude a střed zmizel.

Exodus dobou tekutou – kombinovaná technika, realizace v ateliéru Hauran tisk, 2018

Konec konců je středem to co za střed považujeme a podle toho se ovšem vyvíjí situace. Osou, středem světa může být rovněž člověk. Anebo Bůh. Je-li za střed definováno lidstvo, potom se vytrácí bázeň a pokora, které (v rozumné míře) nemohou být na škodu.

Jenže rozum pro samou míru nechápe nezměrnost. A jsme doma. Egocentrism hominis puri, lineamentum est, cum per singula nunc incongruenter sumpta focuses se ex se et suo modo problems. (Egocentrismus je lidská vlastnost, kdy se jedinec soustředí výlučně pouze sám se na sebe a své vlastní problémy. V centru jeho zájmu je výlučně jeho vlastní ego.) Jde prý o jeho cestu (suo modo). No ale když nevím kam jdu, tak je to spíše necesta. Necesty se nekříží a se scestím se to nemá jinak.

Soustředění na vlastní problémy se nelze podívat, protože člověk má co dělat, aby zde obstál a nelze se mu tedy než divit, že poté co se tady jakž takž uchytil, že mu to stouplo do hlavy. Pokus chytit svět a přírodu pod krkem selhává a člověk tedy zjišťuje, že antropocentrismus nemusí být tou pravou cestou. Theocentrismus je mi bližší, i když jak kdy. Ismus (izmus) – i zde musíme být na pozoru, abychom nesešli z cesty...

Kam? Člověk je bytostně duální až schizoidní a snaží se to vykompenzovat logikou, která je ryze účelově provozní metodou. Od takového druhu pragmatizmu je již jen půlkrok od egomaniactví.

S cestami je to složité. Nevíš kam jdeš, kam směřuješ. Patrně bude asi mít nějaké ponětí o sebestředných proměnách nitra všeho. Je nutno mít na paměti, že kde není vnějšek, tam absenteje vnitřek per definitione. Paradoxní záležitost.

Člověk je participant, nikoli sapient, kuriózní odrůda množinového zmizu – je vhodné si

připomenout, co znamená řecké origi a pak se teprve zabývat originalitou; origi znamená PŮVODNÍ, z čehož plyne, že originální je ten, kdo umí parafrázovat. (Ale Darwine, do piči, to přece není žádné opičení...)

Snad tam čeká Rachel, která nám otevře oči, do piči...

Životnost je záludná. Přestože tvar „dni“ vypadá jako životný, není tomu tak. V české gramatice se jako životný tvar bere pouze varianta dnové, která se v dnešní době téměř nepoužívá. Snad tam nečeká Čerezvyčajnaja komissija aka ČEKA. Promiň kratší prodlení. Stál jsem nad hrncem a vařil rýži se zeleninou.

„Vzpomínáme na ryby, které jsme měli v Egyptě k jídlu zadarmo, na okurky a melouny, na pór, cibuli a ČESNEK.“ (Numeri 11, 5-6)

„Jsme už celí seschlí, nevidíme nic jiného než tu manu, kurvadrát... kdo to má furt žrát?“ Jestlipak člov. není sám tím hrncem, pořád se někam hrne, neomaleně, jen co mu otrme, už by zas žral, zaživací trakt, čivy na pochodu civí... Takže nakonec ten POHYB fakt asi existuje, když mu tedy ta mana či česnek pochodují zaživacím traktem, trátí nebo traktem zažívání. Přezere se prožitky až tak, že zcepení. Radost nad žvanec, no není to k sežrání?

Vážně jsi mne pobavil.

Měřím si Tě pohledem a uvažuji nad váhovými jednotkami.

Vytanul mi sofistikovaný výklad k těm hrncům.

Balisticky kabalistický?

Logika mu sice zachránila krk, ale beztak pouze dočasně. Svět mnohdy není místem hodným pomilování. Pověď neandrtálci, že pouze láska mu může pomoci.

Pokud mu to dotýčná (od slova dotek) neandrtálka dokáže sdílet tělem, tak nic už nebrání sdílení a dělení, to je to samý jak s plotem a ploidem, to už tady bylo.

Logika však není k zahození. Tento nástroj našeho myšlení nějak podsttně odpovídá ustrojení světa. Není pouhým lidským výmyslem či smyšlenkou.

Logika je výborná provozní vychytávka, až na to, že na úkor paradoxu, který je (na rozdíl od logiky) reálný. Pokud bylo dvacáté století stěním neurózy, tak jednadvacáté stoletím schízou. Oko bere tím, že vytváří.

Paradox je podkladem pro novou Logiku paradoxu. S ním se umíme vypořádat. Bohužel ho někdy formálně anulujeme. Ale Paradoxy jsou výzvou světa pro člověka. Paradox naopak svět dělá pozoruhodným místem. VÝKLADY TÓRY MOHOU BÝT RŮZNÉ, ALE BEZ ZNALOSTI JAZYKA VYLOŽÍŠ ÚPLNÝ HOVN, PROTOŽE PŘEKLADY JSOU ZAVÁDĚJÍCÍ.

A kan tedy ty pře/klady převádí? Co to vyvádí? Což nejde o to, že vedou ZA? Pokud ano, tedy jsou zavádějící jak dál/nič/ní navaděče, čěče, z Brna do Prahy. Základní kniha množinového pojetí světa nese název Paradoxy Nekonečna. Tvářnost si vytváříme svým poměřováním.

Vytváříme masky, maskovací sítě, líčidla pře/líčení.

Některé paradoxy jsou pouhými hříčkami souvisejícími nikoli s povahou světa, nýbrž člověka.

Počkej, počkej, to jakože člověk nesouvisí s povahou světa? Co kdo ví o povaze světa? Ona i slovo povaha odkazuje vážně v nějakou váhu, tedy vážení/měření zření. Není to šílený? Vše se mění či migruje, jen ten etalon je pořád ten samý? To není nutné, ve vesmíru není nic identického. Či snad je?

Paradoxně, vlastně logicky, se původní přirozenost musí nesnadně obnovovat na dně. Ad fontes zpět k pramenům a studním.

Přirozenost se nemusí obnovovat, nýbrž obhajovat -- před umělostí takzvanosti a jiné drzosti vestigia. Neuvěřitelné je skutkem pohříchu dědičným. Suchaři tudíž nemeškali a vymysleli měrné jednotky a pohyb, jen aby se nějak zbavili zázraku. Co ty na to, kryptošlandáku?

Jistěže se teze a tenze zázraku poněkud vymyká naší zeměměřičské možnosti, ale nemůžeš popřít, že míry a váhy nejsou úplně k zahození. Zázrak je zázrakem pouze v pohledu zeměměřiče, jinak je vlastně součástí celkového zázraku, kterému, ty jeden strakatý černokabátníku, říkáme BYTÍ.

Úvaha o rovnováze rozhodně není k zahození.

Je naopak k hodnocení, vyhodnocování a pře/hodnocování výhod vchodu či východu, který je ovšemže tímtež. Je k tomu nutné k tomu konfrontovat (poměřovat) něco něčím odlišným?

Vše v kosmu sebou mele, hýbe se a proměňuje a etalon metru je potvrzující výjimkou mých slov. Platí i pro takzvanost hodnoty...

Každopádně zázrak je projevem čehosi, co se vymyká běžným zákonitostem, ale jakožto děj zde ve fyziku stává se jevem a jakožto jev může být poměřen, ale určitě se tím může vytratit odkaz na prapůvod zázračného.

Copak víš o něčem nezázračném? No tak, Jiří, Ty ses dnes rozhodl, že si ze mě vystřelíš a vybalil ses opakovačkou? I nadále odmítáš připustit rozdíl mezi jevem a zjevením. K čemu Ti pak ta měrná šuplera je? Co takhle připustit, jen tak od oka, že na nezměrnost nemá triangulační bodec nezměří nezměrnosti toulec vůbec.

Zjevení je tam, kam nedosáhne logaritmické pravítka. Tedy ve světě Acilut. Jeho korunou keter proniká blesk. Tam je to, čemu my smrtelníci můžeme říkat nic, nic to vskutku není. Tady se s tím můžeme setkat pouze v duši. Vědomí je skutečně nezměřitelné. Ale my se můžeme s tímto světem setkávat také zde, ve světě jevu. Zjevení se zde projevuje jako jev, jeví se, jak jinak bychom se s ním mohli setkat? Ale jistěže je jiného řádu než jiné jevy, které jsou ovšemže také zjevením. Bůh vytvořil svět, aby uviděl sám sebe jako v „zrcadle“. Snažím se všemi silami zachraňovat rozum, zjevení a odraz. Jedna ze sefirot Hod se smí překládat jako Odraz. Obraz, odraz a zrcadlo. Kdopak se zrcadlí v tom obraze? Hlava, která není k vidění.

Obraz dýmky která jí údajně není je míněním a míněním.

Na rozdíl od etalonů různé ráže s/vět v pohybu je jiné ráže zážeh. Měřítka z rozdílů vytlouká kapitál své nevlastní nepostradatelnosti. Svět má potenciál být měřitelným, minimálně jeho projevená, tzn. materiálně pro/jevená část.

MÍRA OVŠEM NENÍ VHODNÁ (PŘESNÁ), ABY MĚŘILA KRÁSU.

Využíváme měrný potenciál a skutečně svým měřením a řazením, řezáním, řetězením a zřením užíváme sílu vycházející z možnosti měřitelnosti.

MĚŘÍTKA DOKÁŽÍ VYŽDÍMAT ZE SVĚTA CO JEN JDE, ALE V MNOHA PŘÍPADECH SI JIŽ MUSÍME VYSTAČIT S POUHÝMI APROXIMACEMI.

Měření skýtá podklad pro potvrzení různých možných modelů materiálního světa.

ČÍM PŘESNĚJI, TÍM LÉPE. ANO, POMÁHÁ NÁM TROCHU SE POROZHLÉDNOUT PO SVĚTĚ A NAHLÉDNOUT DO JEHO BĚŽNĚ NEVIDITELNÝCH VNITŘNOSTÍ, ALE STEJNĚ TAK JAKO ŽALUDEK, STŘEVA NEJSOU PODSTATOU ČLOVĚKA, TAK TRÁVICÍ SYSTÉM SVĚTA NENÍ SVĚTEM.

To bych zase až tak jistě netvrdil. Což nejsme tím co jíme (tj. jakoukoli in/formaci kterou přijímáme)? Nejsme tím co nás za(u)jme? Což zažívání není i prožíváním?

MĚŘME A POČÍTEJME. POČÍTEJME OVŠEM S TÍM, ŽE SE KONCE NELZE DOPOČÍTAT A ŽE ZÁZRAK, PODSTATA ZÁZRAKU JE NEMĚŘITELNÁ, JEHO VÝSLEDEK A PROJEV OVŠEM ANO.

Fakt? To byl subjekt vyjmut z projevu?

SVĚT JAKO ZÁZRAK JE ÚČASTNÍKEM ZÁZRAKŮ, ALE ČLOVĚK PROMĚMĚNÝ V LOGARITMICKÉ PRAVÍTKO SE OVŠEM MŮŽE DOSTI ČASTO PŘEHLÉDNUT SÁM V SOBĚ. ON SI TO SUBJEKT UŽ NĚJAK ODVYSVĚTLÍ.

Fake news vykostěné reality, v níž je zpochybněná jistota o ní samé, do níž nevstoupíš dvakrát stejnou nohou, zpochybní ideální délku metru (desetimiliontinou délky poledníku od pólu k rovníku) je nepřehledným terénem. Přesnost však musí být. Ale ta týká jak mapy, tak ne/skutečného území skutku.

A přitom šíření fake news je podmíněno naprosto přesnými algoritmy, viz Turingův počítač. Běží nám ty křemíkové stroje neuvěřitelně

rychle, ale změna jediné nuly v jedničku ledacos mění v jídelníčku. Jak to vím? Přečetl jsem si to. Nastává doba tekutá.

Nanosekunda ideální desetimiliontiny změny mění vše a oko sice bere, ale vše nepobere. Tepe tempo tekutost temperament teplota tíha ticho tenze tenká tkáň.

Sova sofistikuje ve své sluji slova, soví sluch slyší sofistikovaná slova a všude poletuje svobodný duch. Mohu to tvrdit, protože jsem k sobě tvrdý. Tvrzení připomínají tvrže. Cesta k pravdě je tvrdá. Jsou i měkké cesty, ale stejně trať klade své vlastní nároky. Já jsem na sebe tvrdý, nemilosrný. Vzpomínám si přitom na římské legionáře, kteří nosili padesát kg výbavy, stavěli cesty a limes. Jako želvy pronikali protivníkovými řadami. Možná je to přehnané tvrzení, ale tekutost informačního věku má na její usery a luzery ten vliv, že jim měkne mozek. Duch je ovšem tekutost sama. Stavitelé chrámu stavěli z kamenů, stavěli lešení a všelijaké kladky, aby na jeho počest korunovali věže. Takové stavení znamenala tvrdou práci. Současníkům bych nyní doporučoval práci nosičů vody. Ovšemže se nechci vracet do minulosti plné umorné dřiny, ale veslování na vlnách informačního šumu zkrátka vyžaduje kormidelnickou ostrážitost a rovněž sílu jak veslařů, tak všech ostatních námořníků.

Veslování vůněmi, barvami, slovy, veslo vlastnosti se noří v moře nevýslovného, veslo vanu/tí, vexlování významů: Žena pomocí nákladného DNA testu zjistila, kdo jí ukradl jogurt z ledničky... za všechno můžou nuly a jedničky. Vědci zjistili šokující tajemství o dívčích prdech. Vědci zjistili, že rostliny vědí když jsou pojídány. Vědci natočili jak samec rodí mládě. Vědci zjistili co žena chce, ale ona si rozmyslela. Vědci přiznali: Spletli jsme se. Vše je jinak... Vědci přečetli biblický text. Víra tvá tě uzdraví. České pivo je neskutečné. Zima se nevrátí... Zůstáváme na trati. V jedné písni se zpívá, že Česká republika je hlavní město Ruska, tak ti přeji, aby ses ze samého měření neprobudil někde v ČÍNĚ.

Luboš Vlach & Jiří Kačur

Povídka: Reputace

Výjimečně přerušujeme řadu povídek Toma Odpa-da, ke ketrému se vrátíme v příštím čísle, abychom představili jednu z povídek, která je součástí knihy Povídky našeho dlouholetého redaktory Vojtěcha Landy. Kniha vychází v červnu 2000 péčí vydavatelství Ears&Wind Records a obsahuje 19 povídek vysázených písmem Trivia 10 písmolijce Františka Štorma ve formátu 132 × 178 mm.

Ondřej Dokoupil byl obyčejný, slušně situovaný občan Blanska. Přestože učitelství obvykle není dobrou zárukou pohodlného života, Ondřejovi se dařilo. Byl schopný a dravý, takže se mu brzy podařilo vyšvihnout se z pozice obyčejného matikáře na zástupce ředitele a posléze i na místo nejvyšší. Ve škole měl dobrý tým učitelů, kteří za ním stáli, a vlastnil obyčejný řadový domek s oktávkou před vchodem.

Mohl tedy vést ideální maloměstský život respektované autority. Pohodová cesta životem v trajektorii: manželka – děti (měli jedenáctiletou dceru Lenku) – stáří – smrt. Jediné drama by snad mohla být ona typická druhá varianta: manželka – děti – rozvod – nová partnerka – děti – stáří – smrt. Tak či tak, téměř jistě jej čekal spokojený důchod, kdy si to bude štrádovat po místní promenádě a zdravit své bývalé žáky.

Nicméně takový příběh by čtenáře asi příliš nezajímal. A jak se tedy dá již tušit, něco se muselo odehrát. Něco muselo rozvířit ten maloměstský rybníček.

Rozvod zatím nehrozil. Manželku Miladu měl rád a i přes občasné neshody si rozuměli. Jen v posteli to značně ochladlo, ale copak to není běžné? Jezdili často na výlety do přírody i za kulturou. Ondřej měl naplňující práci ve škole, hrál fotbal za místní celek a k tomu ještě amatérsky fotil. Myšlenky na jiné ženy přicházely, ale jakákoli nevěra by se okamžitě proflákla. Měl ji rád. Nechtěl, aby si Milada prošla tím typickým koloritem, kdy ji bude pomlouvat a zároveň litovat celé město. A proto situaci řešil tak, jako většina mužů: pornem.

Ovšem většina, co to znamená většina? Jak k tomuto neurčitěmu počtu Ondřej vůbec došel? Správnější by bylo říct, myslel si, že většina to tak řeší. S chlapama v hospodě se sice nikdo netajil, že se občas na „péčko“ kouknou, ale nikdo z nich se pochopitelně nehrnul do historek o tom, jak špatně je na tom jejich sexuální život. Jediní z party, kteří se těmto tématům nevyhýbali, byli ti, kteří si nedávno nabrknuli nové partnerky a nutně potřebovali ostatním sdělit, jak si dneska ráno před snídaní báječně zapáchali. Ondřej v duchu děkoval, že jsou generace, která Facebook používá jen sporadicky. Uvědomil si, že další generace těchto hospodských vejtahů o tom všem bude blogovat a fejsbukovat. Tahle otevřená intimní výkladní skříň života, tohle vystrkování penisu či vagíny na všechny kolem, jej odpuzovalo. Byl to svět, kterému již nerozuměl. Ostatně, sprosté komentáře na sociálních sítích a následná kyberšikana, to byly problémy, jež řešil týden co týden s žáky a rodiči. Chlubení kamarádů ho tedy nerozhodilo, sám měl za to, že situaci vyřešil poměrně dobře. Snažil se mazat po sobě historii. A také vybíral chvíle, kdy měl jistotu, že jej nikdo z rodiny nenachytá.

Občas si u téhle „honby na zapřenou“ vzpomněl na svého oblíbeného amerického komika, který se k masturbaci veřejně doznával a ptal se diváků: Proč se mám vlastně skrývat před rodinou kdesi ve sklepě jako nějaký Sarumanův skřet z Pána prstenů? Tenhle dům jsme pořídili hlavně z mého platu. Neměl bych mít právo stát uprostřed obývacího a hrdě masturbovat?

S komikem sice souhlasil, ale vlastnímu studu přesto neporučil. Jestliže porno poskytovalo snadný přístup, jak vyřešit své pnutí, když žena neměla čas či náladu, mělo i svá negativa. Během času se jeho chutě proměňovaly a obyčejné praktiky už ho tolik nerajcovaly. Začínal na typické soulož, ale postupně přesedlával na odvázanější neřesti.

Najednou, ani nevěděl jak, ho začaly vzrušovat i praktiky, které by před několika lety okamžitě vypnul. Třeba hromadné osouložení jedné dívky. Dokonce se mu začalo líbit i lehké BDSM. Takové filmy většinou nebyly dobře zahrané, vždy bylo vidět, že úderu nejsou vedeny velkou silou a že je to tedy spíše taková hra na sadismus. A Ondřej byl rád, protože rozhodně nechtěl sledovat dívku, která je skutečně mučena. Ne, líbilo se mu to jako fantazie, hra na mučení. I když, nechtěl? Co kdyby skutečně narazil na reálné mučení a znásilnění? Jistě, pachatelům by rozhodně přál dlouhý pobyt za mřížemi, ale je si opravdu jistý, že by ho to nevzrušilo? Sexuální pud si nedělá hlavu s mravností. Je to pračlověk v nás.

Přestože většinou sledoval jen obyčejné porno, i tak se občas cítil provinilý, že kvůli jeho rozkoši někdo trpí. Co si budem povídat, dívky se sice vždy na konci videa usmívaly a říkaly na kameru, že to byla „zajímavá zkušenost“, ale stačilo si položit jednoduchou otázku: Chtěl bych já, aby mě někdo celý den bičoval, probíjel elektrodami, poutal,

strkal penis do všech možných otvorů, tahal za vlasy a na závěr pokryl semenem? Chtěl bych, aby toto mé ponížení potom sledovaly miliony lidí na celém světě, včetně mých příbuzných?

Ale jaké bylo řešení jeho mravního dilematu? Neukájet se, být sexuálně frustrovaný, nervózní a podrážděný, a nemoci se soustředit na svou práci? Nebo si snad sex vynucovat? Kolik jen slyšel příběhů žen, které to doma musí přetrpět. Ta každodenní povinnost zavírat oči a nějak to vydržet. „Take one for the team – obětovat se pro tým,“ jak říkají Angličané. Ne, to nepřicházelo v úvahu.

Snažil se nad osudem žen v pornu příliš neuvažovat, ale ne vždy se mu to dařilo. Vemte si, kdyby to porno natočila třeba jedna z učitelek na jeho škole, vyhodil by ji. Novinářům, kteří se vždycky přiřítí, když se něco takového proflákne, by musel říct několik povýšených frází o tom, že její večerní povolání se neslučuje s kantorskou profesí. Že: „tohle má být příklad, který dává svým studentům?“ A tak podobně. A večer by si pak video vyhledal a vyhnil si ho. A dal by celou výplatu za to, že to samé by udělali i páni kantoři z inkriminovaných škol, a určitě i leckterý rodič, co se ještě před chvílí tak pohoršoval před nováckými kamerami.

Jenomže vše nebylo tak jednoznačné. Vždyť on by takovou učitelku nevyhodil jen proto, že by to po něm žádali jiní. Pokrytectví stranou, copak vážně může žáky učit někdo, koho vidí v pornu? Jak chcete získat respekt v takové třídě? Porno je vlastně takovým Šarlatovým písmem. Bude za další století situace jiná a budeme se na porno dívat se stejnou tolerancí, jako se dnes díváme na nemanželské dítě Hawthorňovy hrdinky? To dnes nikdo netuší.

Společnost však nebývá pohoršena jen pornoherečkami, ale také těmi, kdo se svou vášní pro porno netají. Obvykle to bývají zejména ženy, které právem poukazují na pokrytectví, s nímž muži porno sledují a zároveň aktérky ostrakizují. No jo, uvažoval Ondřej, ženám se snadno vynášejí soudy o úchylácích, protože jejich sexualita není tolik vizuální. Mnoha ženám, které za život potkal, porno vůbec nic neříkalo. Jenomže už se tak narodily. Být na to hrdý, je asi stejně logické, jako být hrdý na to, že jsem heterosexuál.

Kritika neduhů pornoprůmyslu však byla zcela oprávněná, to Ondřej věděl. Obchod s bílým masem, násilí, zdrogování žen atd. Nemělo by tedy existovat něco jako fair trade porn, ptal se sám sebe? Značka kvality, která zajistí, že s dívkami bude během natáčení slušně zacházeno? I když v BDSM by to asi vypadalo komicky, asistent se ujistí, že se žena na pracovišti cítí naprosto spokojena, ale k čemu to je, když při samotném natáčení má viset na laněch ze stropu, zatímco se na ní vystřídá armáda pyjů?

To jsou myšlenky, které jej občas napadly, ale dokud mu jeho manželská pornosymbióza procházela, mohl je klidně nechat plavat. Jsou ale chvíle, kdy už nelze strčit hlavu do písku.

Všechno se změnilo jednoho dne, kdy se seběhlo několik událostí. Zbavil se sekretářky, která se ukázala zcela neschopnou a celé dny si pouze vypisovala s kamarádkami, a zároveň o dva dny dříve nechal ve škole svoji flešku. Flešku, kde měl i své oblíbené pornoklasiky. Takovou „krabičku“ poslední záchrany pro chvíle, kdy nebylo dostupné připojení. Za jiných okolností si ji do školy vůbec nebral, ale toho dne ji zrovna zaměnil za školní, kterou používal.

Není divu, že vyhozená sekretářka této situace využila. Brzy se odkaz na videa objevil na webu i fejsbukové stránce školy. Stálo tam: Copak dělá ředitel Dokoupil ve volném čase? Tady jsou videa z jeho flešky:

Už názvy videí říkaly vše:

Děvka Jenny zažije pořádný mučeníčko.

Manžel sleduje, jak mu ženu kostí obří černej megačůrák.

Rozmrdaná kozatice to má ráda tvrdě do análu.

Bude to takové malé rodinné tajemství: táta s bráchou se vycákají do sěgry.

Princezna s bílou mrdkou v zadečku.

Pod názvy dat byly uvedeny odkazy na jednotlivá videa na netu.

Když byly odkazy zveřejněny, byl Ondřej zrovna na konferenci v Brně. Upozornil ho na to telefonicky jeden učitel, se kterým si dobře rozuměli. Jeho hlas zněl rozpačitě. Už na začátku hovoru hned nazna-

čil, že to přece určitě není jeho fleška, a že je to celé nesmysl. Ondřej ihned s jeho teorií souhlasil a zároveň uvažoval, že na tom musí postavit svoji obhajobu. Vyrázil autem z Brna a přemýšlel. Jistě. Bude tvrdit, že fleška není jeho. Jenomže na flešce byly všechny jeho osobní dokumenty: úřední dopisy, jeho soukromé maily, adresář jeho čísel, vše psané jeho jménem a dále jeho smlouvy a faktury. Nejlepší bude to co nejméně komentovat. Prostě říct, že je to kravina a nezabývat se tím. Tak to dělají chytří politici. Doufal, že tahle blbost rychle odezní. Ale zároveň si uvědomoval, že si to jen namlouvá. Že každický obyvatel Blanska bude v hospodě probírat jeho sexuální život. Bude mít nálepku úchyláka. Zasraný pokrytectví. Ale co s tím?

Musel ještě tankovat a nakoupit, takže když dorazil domů, hned se dovítí, že Milada už je také informována. „Ahoj Ondro, volala mi Lenka, že prej se našlo nějaký porno...“ „Jo, já vím, někdo se mě snaží zničit. To porno není moje, určitě to tam nahrála Jana, protože jsem jí řekl, že na škole končí.“ „To je ale mrcha. Já jsem vždycky věděla, co je zač,“ přitakala mu žena a jala se dál cupovat Janu na kousky. Což nebylo nic nečekaného, protože Jana byla skutečně ten proslavený typ nafoukané fifleny, kterou má rád jen chlap, co s ní zrovna je. A nejspíš ani ten ne. Chvilí ještě rozebírali Janiny poklesky, a když Ondřej ženu ujistil, že se bude před tou hroznou pomluvou bránit, odešla pověsit prádlo. Zdálo se, že vše je zažehnáno. Zde by mohl náš příběh skončit. Ondřej by uhájil svoji pozici i čest, lidé by si sice po hospodách šuškali různé věci, ale to by mu mohlo být celkem jedno. Ale příběh neskončil, protože Milada se najednou ve dveřích otočila a jakoby na uzavřenou pronesla:

„Ale stejně se mi ulevilo. Už jsem se bála, že seš nějaký úchyl.“ Proč to Ondřej nemohl ignorovat? Proč to jen nemohl „vymazat z hardisku“ a jít si po svých? Odpověď je prostá. Protože ta slova Ondřeje drtila, mučila a vraždila. Byly to nepřátelské drony, bombardující každickou část jeho těla. Zůstal tam stát, neschopen pohybu. Pak si šel nalít velkého panáka slivovice, který však jeho vztek jen posílil. 50% líh sice propálil útroby, ale nejvíc to žhnulo v mozku, tam se jelo na 100 %.

Když se Milada vrátila, uplynulo mezitím dobrých 20 minut, ale Ondřejův vztek nebyl o nic menší. Z pokoje právě vyběhla Lenka, která potřebovala říct mamce něco hrozně důležitého.

Ondřej ji však ihned pakoval: „Teď ne, Leni.“

„Proč ne?“

„Potřebuju si s mamkou pohovořit.“

„Ale já jsem chtěla, aby mamka...“

„Teď ne, jsem řekl!“ zařval zcela nepatřičně.

„Co blbneš, Ondro?“

Neodpověděl. Když byli konečně sami, tak spustil:

„Tak abys věděla, ty videa jsou pravý.“

Dlouhé a trapné ticho.

„Ježiši, to mi chceš říct, že...“

„Milado, proboha, jak často máme sex? Pochop to. Jsem normální chlap a mám své potřeby.“

„Aha, takže je to samozřejmě moje chyba.“

„Ale to přece neříkám. Já myslel, že víš, že si ty... no... potřeby prostě uspokojuju nějak jinak. A jak asi, když jsem ti věrný?“

„No dobře, ale to porno, Ondro, prej je to nějaký sado-maso.“

„Proboha, ty situace jsou nahaný. V televizi se vraždí od rána do večera, a taky se nad tím nikdo nepohoršuje.“

„No, tak když je to tak v pohodě, tak to běž říct rodičům vašich žáků.“

„Nic jim vysvětlovat nebudu. Nepochopili by to.“

„Takže budeš lhát.“

„Ano, budu lhát, protože lidi jsou pokrytci. Nebo co mám dělat? Mám se jít oběsit na kandelábr? Máme to jít udělat všichni, co to sledujem? Nebo co po mě chceš?“

„Zklamal si mě, Ondro. Je mi z tebe úplně zle.“

„Jak zle! Proboha, Milado, tak si zajed' do města a oslov každého chlapa na ulici a řekni mu, že je ti z něj zle. Protože na to čuměj všichni,

chápeš?

Poslední větu už křičel do zavírajících se dveří. Odešla a Ondřej se rozhodl, že dolízat za ní nebude a dnes bude spát na gauči. Ještě večer začali volat první novináři. Ondřej jako stroj opakoval připravené fráze. Videá nejsou jeho, je to nesmysl, mohl to tam nahrát kdokoli atd.

Ten týden byl nepříjemný, ale Ondra to ustál. Zájem médií postupně opadl. Ondřej opakoval stále totéž: Nejsou to moje videa. Mohl je tam dát kdokoliv.

Druhý týden už se situace téměř uklidnila a Ondřej si oddychl. Zato doma to pochopitelně skřípalo. Ondřej se Miladě pokusil omluvit za příkrá slova, ale vždycky byl v omlouvání nešikovný a teď se to znovu ukázalo. Na konci své omluvy znovu přednesl všechny argumenty týkající se sledování pornografie, čímž se z jeho proslovu definitivně stala proslavená „omluva-neomluva“. Přestože spolu tedy téměř nemluvili, rodina jakžtakž fungovala. Ostatně před dcerou a návštěvami se pochopitelně bavili zcela normálně.

Jednoho večera druhého týdne se Ondřej vracel z fotbalu. Od chlapů v šatně si pochopitelně vyslechl své – stal se vděčným terčem, ale rejpnání kamarádů mu nevadilo. Po zápase si dali dvě pívka, takže byl velmi příjemně naladěný. Když přišel domů, Lenka byla doma sama. Mamka si prý taky vyrazila s kamarádkama. Zkontroloval si mobil a opravdu, Miladu mu psala.

Poslal Lenku spát a pustil si seriál z počítače. Přišla těsně před půlnocí. Byla opilá, ale nikoli namol.

Suše se pozdravili. Milada se tvářila provinile, to bylo zvláštní.

„Ty, Ondro, já jsem to asi podělala. Víš, holky se mě na to ptaly a já jsem jim nechtěla lhát.“

„Tys jim to řekla? No, to si děláš...“

„Je to ještě horší. Byla tam i nějaká Ivetina kamarádka. Iveta mi pak řekla, že jsem před ní měla mlčet, že dělá pro nějaký bulvár, ale to já jsem vůbec nevěděla! Copak mě nemohla třeba pod stolem kopnout, nebo tak něco?“

„Takže mi chceš říct, že se to provalilo?“

„Iveta mi to nebere. Asi už spí. Psala jsem jí zprávu. Zavolám jí hned zítra ráno a řeknu jí, ať to zkusí zastavit.“

„Mílo, uvědomuješ si, co to pro nás znamená? Jestli to rozmáznou a já poletím, tak co pak budem dělat?“

„Já vím, já jsem to posrala,“ rozbřečela se.

„Jo, to si teda posrala,“ řekl Ondra zbytečně ostře.

Břečela dál. Složila si hlavu do klína a pak plačtivě vypálila v zoufalém protiútku:

„Řveš tady na mě, jako kdybych to byla já, kdo se na to porno díval. Jasně, za všechno můžu vždycky já.“

Z pokoje vyšla rozespalá Lenka a slzící Milada se k ní vrhla. Konečně záchrana od toho hnusného dospělého světa, kde manželé sledují takové hnusy. Tady je někdo, kdo je nezkažený. Objala ji a šla ji uložit do postele.

„To nic, holčičko, nic se neděje,“ zaslechl ještě Ondra.

Jasný, nic se neděje. To řekni reportérům, pomyslel si vztekle Ondra.

Hned druhý den se Ondřej přesvědčil, že Milada nepřeháněla. Na bulvárním webu se to objevilo hned po ránu, takže už odpoledne před koncem vyučování se ke škole sjela početná delegace pisálků. Všichni zaparkovali před školou a jako hladové vosy se vrhaly na kohokoliv, kdo vcházel či vycházel ze školních bran.

Ondřej už tušil, že je konec. Asi by bylo rozumnější vyklidit kancelář, zavřít se doma a nevycházet. To měl původně v plánu. Ale něco se v něm vzpříčilo. Chtěl bojovat, ostatně, co mohl ještě ztratit? Už teď stojí přede všemi obnažený až na kost. Podpora kolegů byla ta tam. Najednou byl jako prašivý. Takhle nějak se musel cítit někdo, kdo podepsal Chartu, napadlo ho. Jenomže disidenti byli vytlačeni ze společnosti pro svoji nezkaženost, Ondřej proto, že si neuměl odepřít sledování veledíla Vlhký asijský kundičky 4.

Popadl ho vztek. Tak to ne, takhle to nenechá. Je poražený, ale chce si aspoň hryznout. Alespoň někomu utrhnout jednu podělanou nohavičku a bude spokojenej.

Ke konci týdne proto přijal nabídku na rozhovor do pořadu jedné seriózní televize. Věděl, že moderátorka ho šetřit nebude.

A taky nešetřila, pustila se do něj, sotvaže blikla signalizace. Uvedla jej ve dvou větách, a už to začalo:

„Pane Doktoru, přečtu vám několik popisků ze serveru, který je vám velice dobře znám:

Naletěla frajírkovi – místo práce sperma do ksichtu.

Děvka z Moravy dostala, co si zaslouží.

Chtěla se stát hvězdou, ale skončila jen s roz... to tady ani nemůžu před diváky vyslovit. Zkrátka řekněme s prudkou bolestí v oblasti konečníku. Myslíte si, že tato videa jsou v pořádku?“

„No, tak ty názvy jsou samozřejmě urážlivé, ale když se na to dívá dospělý člověk...“

„Vám se takové zacházení se ženami líbí?“

„Tak předně bych chtěl říct, že ty názvy... Já je nevymýšlím. Na těch stránkách je třeba běžné video „bratr znásilnil sestru“, ovšem ve skutečnosti to jsou samozřejmě jen herci. Tudíž divák, který se na to dívá, se na to dívá proto, že se mu líbí soulož a vůbec to neznamená, že by ho nějak vzrušoval incest.“

„Takže vy to sledujete, protože máte rád porno?“

„Tak já ty stránky navštěvuji samozřejmě proto, že jestliže jsem například doma sám, tak masturbuji. A ono je to samozřejmě to... no něco, čím se nikdo veřejně nechlubí, ale anonymní statistky hovoří o 68 % mužů do 45 let, kteří porno pravidelně sledují. Takže...“

Moderátorka: „Dobrá, ale pojďme...“

„Ne, počkejte, nepřerušujte mě. Co to tedy, paní Kalcová, znamená? Že máme pohrdat 70 procenty mužské populace? Vážení diváci,“ začal Ondřej a pateticky se obrátil na kameru v předem připraveném proslovu. „Jsme všude kolem vás, vaši manželé, vaši šéfové, bratři, tátové, synové. Opravdu jsme vám tak odporní?“

„Dobře, já vám rozumím. Ale když se na ty stránky podívám já jako žena, tak mě to uráží. Protože nechci, abych byla vnímána jen jako věc, na které se lze ukojit.“

„Ale inteligentní muž přece umí rozlišovat mezi fantazií a realitou. Chci vás ujistit, že k ženám na pracovišti se chovám naprosto standardně. Proboha, přece nezačnu někoho bičovat ve sborovně jen proto, že jsem to viděl ve filmu?“

„Dobře, ale jaký signál tím vysíláte veřejnosti. Že je normální takto se ženou zacházet?“

„Pochopte, ta míra násilí a dehonestace je tam proto, že spousta mužů, kteří se dívají na porno, nemá partnerku, a tudíž cítí k ženám určitou

nenávist. A tyhle názvy přesně útočí na jejich citlivé místo. Rozumíte, aby měli pocit, že každá ženská je odporná prodejná děvka.“

„A vy ten pocit nemáte?“

„Ne, nemám. A já chci jen říct, i kdyby někoho vzrušoval jenom násilný sex, máme to postihovat? Když nic neudělá? Budeme trestat lidskou fantazii? To je přece jako z Orwella.“

„Rozumím. Ale přepokládám, že vaše žena z vašich fantasií moc velkou radost nemá.“

„To hádáte dobře, je z toho zhroucená a mně je to nesmírně líto. Proto mě celá kauza tak šťve. Víte, chci se zeptat: proč já tady musím před národem obhajovat svoje sexuální fantazie?“

„Protože pracujete ve školství, rodiče by měli mít právo vědět, jestli jejich ředitel není například deviant.“

„Mají skutečně? Máme tu totiž presumpci neviny. Víte, v jednom rozhovoru s psychologem jsem četl, že existují lidé, které vzrušuje se zahrabat po krk do fekálií – jmenuje se to koprofilie. Mně to připadá nechutné, ale proč by takový člověk nemohl být doktor nebo učitel?“

„Ale pochopte...“

„A jaké máte vy úchytky? Má občan povinnost vědět, co vás vzrušuje?“

„Počkejte. Nebavíme se tady o mně, ale zkrátka možná neděláte nic nezákonného. Ale jaký příklad dáváte dětem?“

„Špatný, paní redaktorko, bohužel špatný. Ovšem pravdou je, že i oni si najdou svoji fantazii. Jsou od ní vzdáleny jedním kliknutím na myši. A s tím vy ani já nic nezmůžeme.“

Brzy přišel signál z režie, že je čas skončit. Ondřej si podal se všemi ruce a kráčet pryč ze studia. Když procházel kolem kamer, u nichž stále číhali kamerami, měl nesmírnou chuť udělat to, za co si volal nezbedné žáky do ředitelny – stáhnout kalhoty a ukázat všem těm divákům holou prdel. Tohle mi můžete všichni políbit.

Ale neudělal to a odjel zpátky do Blanska, zamést zbytky svého manželství. Když přijel domů, Milada s Lenkou už byly pryč, utekly k Miladiným rodičům. Chvilí bloudil barákem jako zombie. Ta tíha opuštěného prostoru na něj dopadala. Sedl k počítači, Facebook ani neotevřel, věděl, že tam jej nic příjemného nečeká. Pročetl si zprávy, pěna dní. Jedna ze zpráv byla o Anně Geislerové, ta se mu vždycky líbila. Pociťl touhu. Zavedeným linkem přepnul na pornhub, rozepnul si poklopec a ze spodního šuplíku vytáhl kapesníčky.

Vojtěch Landa

Filmové okénko:

Louis CK a Marc Maron: bohové komedie

Může to být poněkud nepatřičné zabývat se ve filmovém okénku dvěma stand-upy, které nejsou ničím jiným než pouhým záznamem komediálního představení. Nicméně záznam stand-upu je v podstatě vlastní filmový pod-žánr.

Louis CK a Marc Maron byli staří kamarádi, kteří se znali dlouhá léta a navzájem pozorovali svoji snahu dostat se na vrchol. Ač jsou oba nesmírně talentovaní, celá léta (80. a 90. léta) byli pouze těmi šedými eminencemi vzadu. Vtipní chlápci, které si občas někdo pozval do nějaké televizní show. Zdálo se, že nikdy úplně neprorazí. A podařilo se jim to oběma až někdy kolem 45 let. Louis se postupně stal jedním z nejpopulárnějších komiků vůbec a Marc Maron má zase jeden z nejlepších podcastů, kam se mu podařilo dostat i Obamu. Úspěch podcastu mu pak znovu pomohl nastartovat komediální kariéru a dokonce začal dostávat i role ve velkých hollywoodských filmech (Joker).

Oba jsou pošahaní. Marc dlouhá léta frčel na kokainu, Louise zase dohnal jeho skandál, kdy masturboval před ženami a hnutí MeToo se na něj vcelku pochopitelně zaměřilo. Louis vydal omluvu (psal se rok 2018), nicméně během chvíle přišel o všech-

ny filmové nabídky. Stala se z něj persona non grata. Přátelství s Maronem také vzalo za své. Maron, jako hlasitý feminist, nedokázal chování svého kamaráda ospravedlnit a jejich cesty se tak rozešly. Oba tento rok vydali nový stand-up. Zatímco pro Louise CK je nyní stand-up jediným zdrojem obživy, stal se vcelku logicky symbolem odporu proti tzv. cancel culture. Miláčkem konzervativců, kteří paradoxně bojují proti zakazování umělců (přitom ještě před 10 lety to byli hlavně konzervativci, kteří chtěli zakazovat nevhodné filmy).

Maronův stand-up je naopak divoká liberální jízda šíleného sama sebe hanícího stárnoucího žida (Maron se svým židovstvím poměrně výrazně pracuje). Dva ex-přátelé, dva stand-upy. Každý nyní tvořící pro jiné publikum. Louis CK, kdysi miláček tisku, dnes je jím naopak Marc. Mám tyhle chlapíky fakt moc rád a věřím, že se jednou usmíří. Dejte jim šanci.

Marc Maron: End Times Fun

Louis CK: Sincerely

Vojtěch Landa

Doporučujeme:

KONEC LÉTA U SKALÁKA: 28./29. 8. 2020,
Skalákův mlýn, Meziříčko u Želetavy

Tryo
Miky Marusjak poetic band
Přetlak věku
StBend
The Desperate mind
Balet čs. rozhlasu
Pepa Klíč
Garlicground
Lu a Džigolos
Pátí na světě
Tennessee strange
Víčko
PBK Blues
Lamram Jam
Pára vod huby
Prasečí farma
Urband
Duo Juyos Complet
Marcel Kříž
Karel Vepřek
Adriana Rollerová
Skoro kapela
Tomáš Rogo Rogowski
Erbufry (Erben, Bulena, Frýdl)
Křišťanka Vrátná
Milan Erben
Eva Hrejsmnou
a další...

POTULNÝ DĚLNÍK: 23./24. 10. 2020,
KLUB UNLEADED COFFEE, BRNO, UL. HYBEŠOVA,
20. ROČNÍK

Ťovajz & spol.
Pavel Šuhájek
Pavel Zajíc
Vojtěch Landa
Jan Lamram
Ivan Petlan
Věra Rosí
Tomáš Lotocki
Janele z Liků
Budoár staré dámy
Die Retardovaný koksoplyn
Radim Babák
Ivan Motýl
Petr Hruška
Jakub Chrobák
Sbor hudby
Básník Ticho
Idiot Crusoe
Sounds of Occupation
a další...

Předplatné:

Roční předplatné pro rok 2020 je 200 Kč (pět čísel).
Předplatitel automaticky dostává rozšířená čísla. Cena
čísla je 30 Kč, cena rozšířeného čísla obvykle 50–100 Kč.
Kontakt: igor.latal@botmail.cz, Archiv: spodniproudny.cz

Oheň na střeše:

Koronavirus SARS-CoV-2 pronikl na všechny kontinenty kromě Antarktidy. Na konci března se ocitla v karanténě zhruba třetina světové populace, což je cca 3 miliardy lidí. ••• Kvůli pandemii koronaviru je zrušena Olympiáda. Hry v Tokiu se přeloží na příští rok. ••• Ve Francii se kvůli vytiženosti a větší šanci na přežití dostanou na jednotku intenzivní péče a plicní ventilaci pouze pacienti mladší 75 let. ••• Třiatřicet z padesáti amerických států prodej marihuany legalizovalo, téměř všechny navíc zařadily marihuanu na seznam nepostradatelných produktů. V době pandemie prodej marihuany v USA vzrostl dvojnásobně. Její prodeje předčila jen mouka a hajzlpapír. ••• Přes tisíc Íránců se otrávil metanolem a přes 300 jich na tuto otravu zemřelo, jelikož uvěřili fámám, že alkoholem přepijí koronavirus. Jednalo se samozřejmě o samohonky, jelikož výroba a konzumace alkoholu je v Íránu zakázána a není tak pod kontrolou státu. ••• V grónské metropoli Nuuk byla zavedena prohibice, a to z důvodu zvýšeného násilí na dětech v době pandemie a následné karantény. ••• Formule 1 se má letos jet pouze virtuálně, tedy na simulátorech. ••• Ve Švýcarsku opět otevřou nevěstince s omezením sexu ve třech a s análním sexem pouze v rukavicích u obou partnerů. ••• V Turkmenistánu zakázali říkat slovo koronavirus a používat roušky, provinilcům hrozí vězení. Prezident Turkmenistánu Gurbanguli Berdimuhamedov občanům nařídil, aby své domovy vykouřili dýmem ze stepní byliny harmala. ••• Státy jako Švédsko či Dánsko, které byly v době pandemie vůči svým občanům benevolentní, mají obdobný průběh jako státy ostatní. Bělorusko, jako jediný evropský stát, nezavedlo žádná opatření. ••• Německé prostitutky předložily na konci května nový hygienický plán: sex maximálně ve dvou. ••• Ladislav Špaček rád v době pandemie: kýchat a smrkat směrem ke společenským méně významným osobám. ••• Americký prezident Donald Trump navrhl koncem dubna léčbu koronaviru injekcí desinfekce do těla pacienta. Lékaři jeho návrh považují za směšný a zdraví nebezpečný. ••• „Sobecká, chaotická a tupá reakce Trumpovy vlády na pandemii COVIDU-19 bude stát Američany biliony dolarů a tisíce zbytečných úmrtí“, napsal Stephen Walt, profesor mezinárodních vztahů na Harvardu. ••• USA přestaly financovat WHO. ••• Rusko požaduje vyšetřit a potrestat odstranění sochy sovětského maršála Koněva v městské části Praha 6. Údajně se jedná o vandalský čin odvážných municipálních představitelů. Krátce na to Rusko přejmenovalo stanici metra Pražská na Maršála Koněva. ••• Ústavní soud zamítl stížnost muže, který dostal nepodmíněný šestiletý trest za pěstování 28 rostlin konopí na zahradě u rodinného domu na Hodonínsku. Muž trest označoval za nepřiměřený a excesivní, poukazoval na tvrdé dopady pro rodinu. S družkou se stará o dceru, splácí úvěr na rekonstrukci domku. Nejlepší zájem dítěte však nepřevážil nad veřejným zájmem na potrestání pachatele. ••• Na konci dubna se zhroutil trh s ropou. Poprvé v historii musí ten, kdo chce prodat lehkou americkou ropu WTI kupujícímu ještě zaplatit, jelikož nemají místo pro její uložení. Barel této ropy se prodával za 9 dolarů a během jednoho dne klesl o 306 %. Před rokem stál barel ropy 60–70 dolarů. O komoditu není zájem z důvodu pandemie - téměř se nejedí, nelétá a nevyrábí. ••• Zemřel dánský luteránský pastor Thorkild Grosbøll, který nevěřil v boha a sám se označoval za křesťanského ateistu. ••• Od 20. května se kvůli Směrnici Evropského parlamentu a Rady EU v ČR nesmí prodávat mentolové cigarety. Mentol údajně dráždí chladové receptory v krku, a tak má kuřák dojem, že vdechuje čistý a chladný vzduch. Kouř tedy vdechne snáze, více a hlouběji. Mentolky jsou na trhu 95 let. Továrna v Kutné Hoře je ale i po zákazu bude vyrábět dál pro trhy mimo EU. ••• Muži s většími penisy mají slabší symptomy COVID-19. ••• Vědecká studie potvrdila, že bohatství dělá z lidí sobce a darebáky. Čím výše člověk na sociálně-ekonomickém žebříčku vystoupá, tím lhostejnější jsou mu problémy ostatních. Dále byla potvrzena přímá úměra mezi luxusními automobily a bezohledným chováním řidiče. Psychologové řešili i otázku, zda sobecké chování vede k bohatství, anebo jestli se bohatí lidé stávají sobci. Bylo zjištěno, že příčinou sobeckého chování je bohatství – a ne naopak. Primární příčinou má být skutečnost, že bohatí lidé nepotřebují ostatní lidi, mají tedy zhoršenou schopnost rozpoznávat emoce ostatních. Bohatství dává člověku pocit nezávislosti a zbavuje ho tak potřeby sledovat zbytek společnosti - ocitá se tak v sociální bublině. ••• Na konci května vyšlo poslední tištěné číslo Literárních novin. Pandemie koronaviru byla poslední kapkou, jelikož vypadly příjmy z inzerce nakladatelů a knihkupců, kteří měli zavřeno a nevydávali. Literární noviny v Česku vycházely s přestávkami více než 60 let. Noviny budou pokračovat pouze jako web Literarky.cz. ••• V New Yorku bylo během protivládních demonstrací zatčeno více než 2000 lidí - pětina všech zatčených v USA. Jsou obviněni, že se protivili zatčení, že se chovali neukázněně a že porušili zákaz vycházení, který byl nyní už zrušen. ••• Kalifornský hudebník David Lee Roth si nechal pojistit sperma na 24 milionů dolarů. Pojistka má hradit výdaje na naechtné děti.

Φ&Γ

Tiráž: Uši a Vitr – noviny potulné akademie • založil J. E. Frič v roce 1996 • od r. 2012 vycházejí jako samizdat s pomocí Boží a přátel • redakce: Fido, Honza Bartoň, Milan Haußmann • přispěvatelé: Miky Marusjak, Květuzor Škvírkó, Vojtěch Landa, Ivosh Krejzek, Luboš Vlach a Jiří Kačur, Vladimír Jaromír Horák, Vladimír Šmerda, EZT, Honza Bartoň, Bořek Mezník, Fido